

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 654

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 30 iunie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
102.	— Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală	2–32

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

Având în vedere că, în calitatea sa de stat membru cu drepturi depline, României îi revine sarcina de a transpune și implementa directivele adoptate la nivelul Uniunii Europene,

luând în considerare faptul că România are obligația transpunerii corecte și complete a Directivei 2014/107/UE a Consiliului din 9 decembrie 2014 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 359 din 16 decembrie 2014, având totodată obligația de a comunica Comisiei Europene textul acestor măsuri,

având în vedere că termenul de transpunere s-a împlinit la data de 31 decembrie 2015, statele membre aplicând aceste prevederi de la 1 ianuarie 2016,

luând în considerare faptul că la nivelul Comisiei Europene a fost deschis un dosar la data de 15 ianuarie 2021, prin intermediul platformei EU-PILOT, prin care se constată transpunerea incompletă a prevederilor Directivei 2014/107/UE, solicitându-se conformarea cu legislația unională a normelor legale naționale privind schimbul de informații financiare, demers ce este premergător declanșării acțiunii de neîndeplinire a obligațiilor de stat membru, potrivit dispozițiilor art. 258 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în condițiile în care autoritățile române nu iau măsurile necesare pentru conformarea cu legislația unională în cadrul acestui demers,

ținând seama de faptul că la nivelul Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (denumită în continuare OCDE) a fost adoptat Standardul Comun de Raportare în ceea ce privește conturile financiare (denumit în continuare SCR) ce face parte din Planul de acțiune privind Erodarea Bazei Impozabile și Transferul Profiturilor (denumit în continuare BEPS) și reprezintă instrumentul juridic prin care se realizează schimbul de informații privind conturile financiare cu statele terțe,

în calitatea sa de țară membră a Forumului Global din cadrul OCDE, România și-a asumat implementarea eficientă a Standardului Comun de Raportare și inițierea schimbului de informații în septembrie 2017,

ținând seama de faptul că în urma evaluărilor repetate ale Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.939/2016 privind stabilirea instituțiilor financiare care au obligația de declarare, categoriile de informații privind identificarea contribuabililor, precum și informațiile de natură financiară referitoare la conturile deschise și/sau închise de aceștia la instituțiile financiare, instituțiile financiare nonraportoare din România și conturile excluse de la obligația de declarare, regulile de conformare aplicabile de către aceste instituții în vederea identificării conturilor raportabile de către acestea, precum și procedura de declarare a acestor informații și a normelor și procedurilor administrative menite să asigure punerea în aplicare și respectarea procedurilor de raportare și diligență fiscală prevăzute în instrumentele juridice de drept internațional la care România s-a angajat ce transpun SCR și a progreselor făcute în acest domeniu, reprezentanții OCDE au acordat României un rating de țară negativ „neconform cu standardul” pentru mai mulți ani la rând în cadrul raportului de țară prin prisma faptului că SCR nu a fost transpus complet în legislația națională împreună cu Comentariile explicative ale OCDE asupra SCR,

având în vedere că Directiva 2014/107/UE reprezintă punerea în aplicare la nivelul Uniunii Europene a acestui standard, problemele legate de implementarea SCR pot indica o punere în aplicare potențial incorectă sau incompletă a acesteia și pot duce la funcționarea necorespunzătoare a sistemelor de schimb de informații de la nivelul Uniunii Europene și mondial,

având în vedere faptul că reprezentanții Forumului Global au transmis faptul că procesul de evaluare al României din perspectiva conformării legislației naționale cu SCR este în desfășurare, iar noul raport de țară va fi redactat până cel târziu la finalul lunii iunie a anului curent,

în cazul obținerii unui nou rating de țară negativ din partea OECD, procedura de infringement va fi declanșată de către Comisia Europeană pentru transpunerea incompletă la nivel național a Directivei 2014/107/UE,

luând în considerare necesitatea evitării impunerii sancțiunilor împotriva României potrivit dispozițiilor art. 260 alin. (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene care accelerează mecanismul de impunere a sancțiunilor pecuniare în cazul în care Comisia Europeană sesizează Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu privire la faptul că România nu și-a îndeplinit obligația de a comunica măsurile de transpunere a unei directive în conformitate cu o procedură legislativă,

având în vedere Comunicarea C(2016) 8600 potrivit căreia Comisia Europeană va solicita Curții de Justiție a Uniunii Europene să aplice statelor membre care depășesc termenul de transpunere a directivelor atât o sumă forfetară care, în cazul României, potrivit Comunicării COM privind actualizarea datelor utilizate pentru calcularea sumelor forfetare și a penalităților cu titlu cominatoriu pe care Comisia urmează să le propună Curții de Justiție a Uniunii Europene în cadrul procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor [(2022) C 74/02] publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene la 15.02.2022, va fi de minimum 1.692.000 euro, cât și penalități cu titlu cominatoriu între 2.045 euro și 122.670 euro pentru fiecare zi de întârziere,

având în vedere demersurile realizate de România pentru aderarea la OECD și ținând cont de răspunsul pozitiv din partea Secretarului General al OECD la scrisoarea pe care România a transmis-o ca urmare a deciziei Consiliului OCDE din 25 ianuarie 2022 referitoare la discuțiile de aderare, precum și a solicitării OECD de demarare a pregătirii Foilor de Parcurș pentru aderare,

ținând seama de faptul că schimbul automat de informații privind conturile financiare, atât ale rezidenților statelor membre, cât și ale celor din state terțe, ajută administrațiile fiscale să identifice în mod corect și fără echivoc contribuabilii vizați, să își administreze și să asigure punerea în aplicare a legislației lor fiscale în situații transfrontaliere, să evalueze probabilitatea comiterii unor fapte de evaziune fiscală și să evite generarea de noi costuri cu investigații suplimentare,

având în vedere că printre consecințele neraportării de către entitățile raportoare a informațiilor financiare prevăzute de SCR/Directiva 2014/107/UE se numără situațiile în care contribuabilii încearcă să sustragă capitaluri reprezentate de venituri sau active în cazul cărora s-a eludat impozitarea, ceea ce conduce la reducerea bazei de impozitare și, implicit, la reducerea nivelului colectării impozitelor,

ținând cont că adoptarea acestor măsuri în regim de urgență va obliga entitățile raportoare să efectueze corect procedurile de diligență fiscală privind conturile nerezidenților ce se află în portofoliul lor și să raporteze informații complete către administrația fiscală în vederea evaluării corecte a impozitelor datorate bugetului de stat,

în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul general public și constituie situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 62 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Obligația instituțiilor financiare raportoare de a furniza informații privind conturile financiare ale contribuabililor nerezidenți

Art. 62. — (1) În scopul realizării schimbului de informații în temeiul instrumentelor juridice de drept internațional la care România este parte și pentru îmbunătățirea conformării fiscale, instituțiile financiare raportoare au obligația să raporteze anual A.N.A.F. informații referitoare la conturile financiare.

(2) Dispozițiile art. 291 alin. (4), cu excepția normei de trimitere la prevederile art. 291 alin. (6) lit. b), se aplică în mod corespunzător și în cazul schimbului de informații prevăzut la alin. (1).

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul schimbului de informații cu privire la contribuabilii nerezidenți, efectuat în temeiul Acordului dintre România și Statele Unite ale Americii pentru îmbunătățirea conformării fiscale internaționale și pentru implementarea FATCA, semnat la București la 28 mai 2015, ratificat prin Legea nr. 233/2015, denumit în continuare *Acordul FATCA*, instituțiile financiare raportoare raportează informațiile și aplică procedurile de conformare prevăzute de acest acord.

(4) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se aprobă formularul utilizat de instituțiile financiare raportoare în vederea îndeplinirii obligației prevăzute la alin. (1), respectiv a obligației prevăzute la art. 291 alin. (4).

(5) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se elaborează proceduri administrative pentru verificarea respectării de către instituțiile financiare raportoare a procedurilor de raportare și de diligență fiscală prevăzute în anexele nr. 1 și 2 și a procedurilor de conformare prevăzute în anexa I la Acordul FATCA, precum și proceduri administrative pentru a monitoriza instituțiile financiare raportoare în cazul în care sunt raportate conturi nedocumentate.

(6) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se elaborează proceduri administrative pentru a se asigura că instituțiile financiare nonraportoare și, respectiv, conturile excluse, astfel cum sunt definite în anexele nr. 1 și 2, precum și în Acordul FATCA, prezintă, în continuare, un risc scăzut de a fi utilizate pentru evaziune fiscală.

(7) Raportarea informațiilor prevăzute la alin. (1), inclusiv a celor prevăzute la art. 291 alin. (4), se face până la data de 15 mai inclusiv a anului calendaristic curent pentru informațiile aferente anului calendaristic precedent.

(8) A.N.A.F. stabilește și publică într-o secțiune dedicată pe pagina de internet proprie lista jurisdicțiilor participante,

respectiv lista jurisdicțiilor care fac obiectul raportării, conform definițiilor prevăzute în anexa nr. 1

(9) Informațiile prevăzute la alin. (1) obținute de organul fiscal din cadrul A.N.A.F. se utilizează de către acesta doar în scopul prevăzut la alin. (1) și cu respectarea dispozițiilor art. 11.

(10) Fără a aduce atingere dispozițiilor alin. (1) și (11), fiecare instituție financiară raportoare informează fiecare persoană care face obiectul raportării cu privire la faptul că informațiile care o vizează, prevăzute la alin. (1), sunt prelucrate în conformitate cu prevederile prezentei legi și ale Regulamentului (UE) 2016/679, cu modificările ulterioare, în timp util, dar nu mai târziu de momentul deschiderii contului.

(11) Instituțiile financiare raportoare au obligația de a păstra în format electronic și/sau letric toate înregistrările obținute prin aplicarea procedurilor de diligență fiscală și de raportare, a procedurilor speciale de diligență fiscală, a procedurilor suplimentare de raportare și de diligență fiscală pentru schimburile de informații referitoare la conturile financiare prevăzute în anexele nr. 1 și 2, precum și a oricăror probe pe care s-au bazat în vederea conformării cu prevederile stabilite în anexele nr. 1 și 2 pentru o perioadă de 10 ani de la împlinirea termenului prevăzut la alin. (7). Dispozițiile prezentului alineat se aplică în mod corespunzător și în cazul înregistrărilor obținute în temeiul Acordului FATCA.

(12) Instituțiile financiare raportoare care intră sub incidența prezentului articol, art. 291 alin. (4) și a Acordului FATCA, furnizează la cererea A.N.A.F., în cadrul termenului de păstrare, prevăzut la alin. (11), informații și documente referitoare la:

a) măsurile pe care s-au bazat pentru aplicarea procedurilor de diligență fiscală și de raportare, a procedurilor speciale de diligență fiscală, precum și a procedurilor suplimentare de raportare și de diligență fiscală pentru schimburile de informații referitoare la conturile financiare prevăzute în anexele nr. 1 și 2, precum și pentru conformarea cu normele prevăzute de Acordul FATCA;

b) orice dovezi pe care s-au bazat pentru aplicarea procedurilor de diligență și de raportare, a procedurilor speciale de diligență fiscală, precum și a procedurilor suplimentare de raportare și de diligență fiscală pentru schimburile de informații referitoare la conturile financiare prevăzute în anexele nr. 1 și 2, precum și pentru conformarea cu normele prevăzute de Acordul FATCA.

(13) În vederea îndeplinirii obligației de raportare de către instituțiile financiare raportoare, A.N.A.F. nu ia în considerare un demers sau o serie de demersuri care, având în vedere toate faptele și circumstanțele relevante, au drept scop principal evitarea obligațiilor și procedurilor prevăzute de prezentul articol, art. 291 alin. (4), anexele nr. 1 și 2, precum și de Acordul FATCA.

(14) A.N.A.F. emite și publică pe pagina de internet proprie ghidul prin care detaliază aspectele referitoare la Acordul FATCA, la prezentul articol și la anexele nr. 1 și 2, cu luarea în considerare a comentariilor la standardul comun de raportare publicate de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică și a altor clarificări aduse de autoritățile fiscale americane în ceea ce privește Acordul FATCA.

(15) Dispozițiile art. 286 lit. i) pct. 3 referitoare la orice termen scris cu inițială majusculă se aplică în mod corespunzător inclusiv prevederilor prezentului articol.”

**2. Articolul 71 se modifică și va avea următorul cuprins:
„Colaborarea interstatală dintre autoritățile publice**

Art. 71. — (1) În temeiul instrumentelor juridice de drept internațional, A.N.A.F. colaborează cu autoritățile fiscale din alte state.

(2) În absența unui instrument juridic de drept internațional în vigoare, A.N.A.F. poate accepta sau poate solicita colaborarea cu alte autorități fiscale pe bază de reciprocitate.

(3) În calitatea sa de reprezentant autorizat al Ministerului Finanțelor, A.N.A.F. este autoritatea competentă din România pentru exercitarea tuturor drepturilor și îndeplinirea tuturor obligațiilor cu privire la schimbul de informații în scopuri fiscale în relația cu statele cu care România s-a angajat printr-un instrument juridic de drept internațional, altele decât statele membre ale Uniunii Europene.

(4) Informațiile se transmit, după caz, automat, spontan sau la cererea autorității solicitante din statele cu care România s-a angajat printr-un instrument juridic de drept internațional, altele decât statele membre ale Uniunii Europene. Termenele prevăzute la art. 290, art. 291 alin. (6) lit. b), art. 291¹, 291³ și 293 pentru transmiterea informațiilor se aplică și pentru schimbul de informații prevăzut de prezentul articol, cu excepția cazului în care prin instrumentul juridic de drept internațional sunt prevăzute alte termene.

(5) Informațiile obținute de A.N.A.F. în conformitate cu prezentul articol sunt utilizate doar în scopul îndeplinirii atribuțiilor specifice ale organului fiscal central, cu respectarea regulilor prevăzute de instrumentul juridic de drept internațional în temeiul căruia sunt obținute și cu respectarea prevederilor art. 11.

(6) Toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentului articol se realizează cu respectarea Regulamentului (UE) 2016/679, cu modificările ulterioare.”

3. La articolul 291, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Autoritatea competentă din România poate notifica autorității competente a oricărui alt stat membru faptul că nu dorește să primească informații referitoare la una sau mai multe dintre categoriile de venituri și de capital prevăzute la alin. (1), informând Comisia Europeană în acest sens. În cazul în care autoritatea competentă din România nu informează Comisia Europeană despre oricare dintre categoriile de venituri și de capital, prevăzute la alin. (1), cu privire la care deține informații disponibile, atunci România poate fi considerată drept stat care nu dorește să primească informații potrivit alin. (1).

(4) Instituțiile financiare raportoare sunt obligate să aplice procedurile de raportare și de diligență fiscală incluse în anexele nr. 1 și 2. În temeiul procedurilor de raportare și de diligență fiscală aplicabile, prevăzute în anexele nr. 1 și 2, autoritatea competentă din România comunică autorității competente din orice alt stat membru, prin intermediul schimbului automat, în termenul prevăzut la alin. (6) lit. b), următoarele informații aferente perioadelor impozabile care încep la 1 ianuarie 2016 referitoare la un cont care face obiectul raportării:

a) numele, adresa, numărul (numerele) de identificare fiscală (NIF), precum și data și locul nașterii (în cazul unei persoane

fizice) ale fiecărei persoane care face obiectul raportării și care este titular de cont al contului respectiv și, în cazul unei entități care este titular de cont și care, după aplicarea procedurilor de diligență fiscală prevăzute în anexele nr. 1 și 2, este identificată ca având una sau mai multe persoane care exercită controlul și care este o persoană care face obiectul raportării, numele, adresa și NIF ale entității, precum și numele, adresa, NIF și data și locul nașterii fiecărei persoane care face obiectul raportării;

b) numărul de cont (sau echivalentul său funcțional în absența unui număr de cont);

c) numele și numărul de identificare, dacă este cazul, al instituției financiare raportoare;

d) soldul sau valoarea contului, inclusiv valoarea de răscumpărare în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, la sfârșitul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate sau, în cazul în care contul a fost închis în cursul anului sau al perioadei respective, închiderea contului;

e) în cazul oricărui cont de custodie:

(i) quantumul brut total al dobânzilor, quantumul brut total al dividendelor și quantumul brut total al altor venituri generate în legătură cu activele deținute în cont, în fiecare caz plătite sau creditate în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont, în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate;

(ii) încasările brute totale din vânzarea sau răscumpărarea activelor financiare plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care instituția financiară raportoare a acționat drept custode, broker, reprezentant sau orice alt fel de mandatar al titularului de cont;

f) în cazul oricărui cont de depozit, quantumul brut total al dobânzilor plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate;

g) în cazul oricărui alt cont decât cele prevăzute la lit. e) sau f), quantumul brut total plătit sau creditat titularului de cont în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care instituția financiară raportoare este debitoare, inclusiv suma agregată a oricăror răscumpărări plătite titularului de cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate. În scopul schimbului de informații în temeiul prezentului alineat, în absența unor dispoziții contrare prevăzute la prezentul alineat sau în anexele nr. 1 și 2, quantumul și descrierea plăților efectuate în legătură cu un cont care face obiectul raportării se stabilesc în conformitate cu legislația națională a statului membru care comunică informațiile. Primul și al doilea paragraf de la prezentul alineat au prioritate față de alin. (1) lit. c) sau față de orice alt instrument juridic al Uniunii Europene, în măsura în care schimbul de informații în cauză ar intra sub incidența alin. (1) lit. c) sau a oricărui alt instrument juridic al Uniunii Europene.”

4. La articolul 294, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Acordul menționat la alin. (1) poate prevedea că, atunci când funcționarii autorității solicitante din alt stat membru sunt prezenți în timpul anchetelor administrative, aceștia pot intervieva diverse persoane și pot examina diverse registre. Refuzul unei persoane care face obiectul unei anchete de a respecta măsurile de control luate de funcționarii autorității solicitante din alt stat membru este tratat de către autoritatea solicitată din România drept un refuz împotriva propriilor săi funcționari.”

5. La articolul 336 alineatul (1), litera Ț) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Ț) neraportarea, raportarea cu întârziere sau raportarea incorectă ori incompletă de către instituțiile financiare raportoare a informațiilor prevăzute la art. 62 alin. (1)—(3) și art. 291 alin. (4);”.

6. La articolul 336 alineatul (1), după litera Ț) se introduc trei noi litere, literele Ț¹)—Ț³), cu următorul cuprins:

„Ț¹) neaplicarea de către instituțiile financiare raportoare a procedurilor de diligență fiscală, a procedurilor de raportare, a procedurilor speciale de diligență fiscală, precum și a procedurilor suplimentare de raportare și de diligență fiscală prevăzute în anexele nr. 1 și 2 sau a procedurilor de conformare prevăzute în anexa I la Acordul FATCA, după caz;

Ț²) nerespectarea de către instituțiile financiare raportoare a obligației prevăzute la art. 62 alin. (11);

Ț³) nerespectarea de către instituțiile financiare raportoare a obligației prevăzute la art. 62 alin. (12);”.

7. La articolul 336 alineatul (2), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și i)—m);”.

8. La articolul 336 alineatul (2), după litera k) se introduc patru noi litere, literele k¹)—k⁴), cu următorul cuprins:

„k¹) cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei pentru fiecare cont care face obiectul raportării, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. Ț);

k²) cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru fiecare cont care face obiectul raportării, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. Ț¹);

k³) cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. Ț²);

k⁴) cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei pentru fiecare cont care face obiectul raportării, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. Ț³);”.

9. Articolul 339 se modifică și va avea următorul cuprins: „Dispoziții aplicabile

Art. 339. — (1) Prin derogare de la prevederile art. 13 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, aplicarea sancțiunii amenzii pentru contravențiile prevăzute în prezentul titlu se prescrie în termen de 5 ani de la data săvârșirii faptei.

(2) Dispozițiile prezentului titlu se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al

contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.”

10. Anexele nr. 1 și 2 se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1 și 2 la prezenta ordonanță de urgență.

Art. II. — (1) Reglementările emise în aplicarea prevederilor art. 62 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv și cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, rămân aplicabile până la data aprobării actelor normative de aplicare a prevederilor din prezenta ordonanță de urgență, în măsura în care nu contravin prevederilor acesteia.

(2) Prevederile art. I, pct. 5, 6, 7 și 8 intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală prevăzut la art. 62 alin. (4) din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv și cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se aprobă în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(4) Ghidul prevăzut la art. 62 alin. (14) din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv și cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se emite și se publică în termen de 150 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

Art. III. — La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.939/2016 privind stabilirea instituțiilor financiare care au obligația de declarare, categoriile de informații privind identificarea contribuabililor, precum și informațiile de natură financiară referitoare la conturile deschise și/sau închise de aceștia la instituțiile financiare, instituțiile financiare nonraportoare din România și conturile excluse de la obligația de declarare, regulile de conformare aplicabile de către aceste instituții în vederea identificării conturilor raportabile de către acestea, precum și procedura de declarare a acestor informații și a normelor și procedurilor administrative menite să asigure punerea în aplicare și respectarea procedurilor de raportare și diligență fiscală prevăzute în instrumentele juridice de drept internațional la care România s-a angajat, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 24 august 2016.

*

Prezenta ordonanță de urgență transpune art. 1 pct. 2 lit. (a) și lit. (b), precum și secțiunea IX din anexa I din Directiva 2014/107 UE a Consiliului din 9 decembrie 2014 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 359 din 16 decembrie 2014.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor,

Adrian Căciu

p. Ministrul afacerilor externe,

Janina-Mirela Sitaru,

secretar de stat

PROCEDURI**de raportare și de diligență fiscală pentru schimbul de informații referitoare la conturile financiare****SECȚIUNEA I****Proceduri generale de raportare**

A. Sub rezerva dispozițiilor subsecțiunilor C—E ale prezentei secțiuni, fiecare instituție financiară raportoare trebuie să raporteze autorității competente din România următoarele informații cu privire la fiecare cont care face obiectul raportării al respectivelor instituții financiare raportoare:

1. În cazul unei persoane fizice care este o persoană care face obiectul raportării și care este titular de cont al respectivului cont: numele, adresa, jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență, numărul/numerele de identificare fiscală și data și locul nașterii.

În cazul unei entități care este titular de cont și o persoană care face obiectul raportării: denumirea, adresa, jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență și numărul/numerele de identificare fiscală.

În cazul unei entități care este titular de cont și care, după aplicarea procedurilor de diligență fiscală în conformitate cu secțiunile V, VI și VII este identificată ca având una sau mai multe persoane care exercită controlul și care sunt persoane care fac obiectul raportării: numele, adresa, jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență și numărul/numerele de identificare fiscală ale entității, precum și numele, adresa, jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență și numărul/numerele de identificare fiscală și data și locul nașterii a fiecărei persoane care face obiectul raportării;

2. numărul de cont sau echivalentul său funcțional în absența unui număr de cont;

3. numele și numărul de identificare, dacă este cazul, al instituției financiare raportoare;

4. soldul sau valoarea contului, inclusiv valoarea de răscumpărare în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, valabil/ă la sfârșitul anului calendaristic relevant sau la sfârșitul altei perioade de raportare adecvate sau închiderea contului în cazul în care contul a fost închis în cursul anului calendaristic relevant;

5. în cazul oricărui cont de custodie:

a) cuantumului brut total al dobânzilor, cuantumului brut total al dividendelor și cuantumului brut total al altor venituri generate în legătură cu activele deținute în cont, în fiecare caz plătite sau creditate în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate; și

b) încasările brute totale din vânzarea sau răscumpărarea activelor financiare plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate, în legătură cu care instituția financiară raportoare a acționat drept custode, broker, reprezentant sau orice alt fel de mandatar al titularului de cont;

6. în cazul oricărui cont de depozit, cuantumului brut total al dobânzilor plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate; și

7. în cazul oricărui cont care nu este descris la pct. 5 sau la pct. 6, cuantumului brut total plătit sau creditat titularului de cont în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care instituția financiară raportoare este debitoare sau datoare să îl plătească, inclusiv cuantumului agregat al oricăror rambursări plătite titularului de cont în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate.

B. Informațiile trebuie raportate în moneda în care este exprimat contul, iar informațiile raportate trebuie să identifice moneda în care este exprimată fiecare sumă. În cazul unui cont exprimat în mai multe monede, instituția financiară raportoare poate alege să raporteze informațiile într-o monedă în care este exprimat contul și este obligată să identifice moneda în care este raportat contul.

Dacă soldul sau valoarea unui cont financiar sau orice altă sumă este exprimată într-o monedă diferită de moneda utilizată de către România, în scopul stabilirii pragurilor și al limitelor, instituțiile financiare raportoare din România trebuie să calculeze soldul sau valoarea prin aplicarea cursului zilnic de referință, valabil în ultima zi a anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvată pentru care contul respectiv este raportat, pentru a transforma soldul sau valoarea în moneda echivalentă.

C. Fără a aduce atingere pct. 1 din subsecțiunea A, cu privire la fiecare cont care face obiectul raportării care este un cont preexistent:

1. Nu este obligatorie raportarea numărului/numerelor de identificare fiscală sau a datei nașterii în cazul în care:

a) acestea nu figurează în registrele instituției financiare raportoare; și

b) nu există o altă cerință care să impună respectivei instituții financiare raportoare să colecteze aceste informații în temeiul normelor legale în vigoare.

2. În situația în care instituția financiară raportoare nu deține numărul/numerele de identificare fiscală sau data nașterii ale titularului de cont preexistent în evidențele sale și nu este obligată să obțină aceste informații în temeiul normelor legale în vigoare sau al oricărui instrument juridic al Uniunii Europene, instituția financiară raportoare are obligația să depună eforturi rezonabile pentru a obține numărul/numerele de identificare fiscală și data nașterii în ceea ce privește conturile preexistente până la sfârșitul celui de al doilea an calendaristic care urmează anului în care respectivele conturi preexistente au fost identificate drept conturi care fac obiectul raportării.

3. În situația prevăzută la pct. 1 lit. b), numărul/numerele de identificare fiscală sau data nașterii trebuie să fie raportate dacă:

a) acestea figurează în evidențele instituției financiare raportoare; sau

b) acestea nu figurează în evidențele instituției financiare raportoare, dar sunt colectate de către instituția financiară raportoare în alt mod sau în temeiul normelor legale în vigoare sau al oricărui instrument juridic al Uniunii Europene.

4. Termenul „evidențele” instituției financiare raportoare include dosarul principal al clientului și informațiile disponibile în format electronic.

5. Termenul „dosar principal al clientului” include dosarele instituției financiare raportoare care conțin informațiile despre titularul contului, precum informațiile utilizate pentru contactarea titularilor de cont sau pentru aplicarea măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.

6. Prin „eforturi rezonabile” se înțelege încercările reale de a obține numărul/numerele de identificare fiscală și data nașterii titularului de cont care face obiectul raportării. Astfel de eforturi rezonabile trebuie făcute cel puțin o dată pe an până la termenul prevăzut la art. 62 alin. (7). Eforturile rezonabile pot fi continuate și după acest termen.

D. Fără a aduce atingere pct. 1 din subsecțiunea A, nu există obligația raportării numărului/numerelor de identificare fiscală pentru titularul conturilor noi și pentru titularul conturilor preexistente în cazul în care:

1. nu este emis de către jurisdicția care face obiectul raportării sau de altă jurisdicție de rezidență;

2. nu este impusă obținerea acestor informații în temeiul normelor legale în vigoare sau al oricărui instrument juridic al Uniunii Europene;

3. numărul/numerele de identificare fiscală este/sunt considerat(e) a nu fi emis(e) de jurisdicția de rezidență dacă:

a) jurisdicția care face obiectul raportării sau altă jurisdicție de rezidență nu emite un număr/numere de identificare fiscală și niciun echivalent funcțional în absența acestuia; sau

b) jurisdicția care face obiectul raportării sau altă jurisdicție de rezidență nu a emis un număr/numere de identificare fiscală pentru o anumită persoană fizică sau entitate;

4. în cazul în care jurisdicția care face obiectul raportării sau altă jurisdicție de rezidență începe să emită număr/numere de identificare fiscală în general sau pentru anumite persoane care fac obiectul raportării, excepțiile prevăzute la pct. 1—3 nu se mai aplică și instituția financiară raportoare trebuie să raporteze numărul/numerele de identificare fiscală al/ale persoanei care face obiectul raportării dacă obține o declarație pe propria răspundere care conține numărul/numerele de identificare fiscală sau obține această informație în alt mod.

E. Fără a aduce atingere pct. 1 din subsecțiunea A:

1. Nu există obligația raportării locului nașterii în ceea ce privește conturile preexistente și conturile noi, cu excepția cazului în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) instituția financiară raportoare este obligată, în orice mod, să obțină și să raporteze această informație în temeiul normelor legale în vigoare; și

b) informația este disponibilă și poate fi căutată în evidența electronică păstrată de instituția financiară raportoare.

2. Termenul „informații/date din evidența sa electronică” se referă la informațiile pe care o instituție financiară raportoare le păstrează în dosarele sale de raportare în scopuri fiscale în dosarele principale ale clienților sau în alte asemenea dosare, care sunt stocate sub forma unei baze de date electronice asupra cărora se rulează cereri în limbaje de programare (de exemplu: Structured Query Language etc.).

SECȚIUNEA II

Proceduri generale de diligență fiscală

A. Un cont este considerat drept cont care face obiectul raportării începând de la data la care este identificat ca atare în conformitate cu procedurile de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II—VII.

Cu excepția cazului în care se prevede altfel, informațiile cu privire la un cont care face obiectul raportării trebuie raportate anual, în anul calendaristic următor anului la care se referă informațiile. Din momentul în care un cont este considerat un cont care face obiectul raportării, acesta își menține această funcție până la data la care încetează a mai fi un cont care face obiectul raportării, chiar dacă soldul sau valoarea contului este egală cu zero sau este negativă sau nu există nicio sumă plătită sau creditată în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont.

Atunci când un cont este identificat ca fiind un cont care face obiectul raportării, în funcție de situația acestuia la sfârșitul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate, informațiile în legătură cu acest cont trebuie raportate ca și când ar fi fost un cont care face obiectul raportării pe tot parcursul anului calendaristic sau al alte perioade de raportare adecvate în care a fost identificat ca atare.

Când un cont care face obiectul raportării este închis, informațiile raportate cu privire la acel cont trebuie să acopere perioada în care acesta a fost deschis.

B. Soldul sau valoarea unui cont se stabilește ca fiind cel/cea valabil/valabilă în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare.

În cazul în care soldul sau pragul valorii urmează să se stabilească în ultima zi a unui an calendaristic, soldul sau valoarea în cauză trebuie stabilit(ă) în ultima zi a perioadei de raportare care se încheie cu sau în anul calendaristic respectiv.

C. Instituțiile financiare raportoare pot să utilizeze prestatori de servicii, în scopul îndeplinirii obligațiilor de raportare și de diligență fiscală.

În situația prevăzută la primul paragraf, responsabilitatea pentru respectivele obligații revine în continuare instituțiilor financiare raportoare, inclusiv pentru obligațiile lor cu privire la respectarea prevederilor Regulamentului UE 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare, ale Legii nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE, cu modificările ulterioare, Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 363/2018 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, descoperirii, cercetării, urmăririi penale și combaterii infracțiunilor sau al executării pedepselor, măsurilor educative și de siguranță, precum și privind libera circulație a acestor date.

D. Instituțiile financiare raportoare pot aplica următoarele proceduri în ceea ce privește conformarea cu procedurile generale de diligență fiscală.

1. Instituțiile financiare raportoare pot aplica procedurile de diligență fiscală pentru conturile noi în cazul conturilor preexistente. Procedurile specifice conturilor preexistente trebuie aplicate în continuare.

2. Instituțiile financiare raportoare pot aplica procedurile de diligență fiscală pentru conturile cu valoare mare în cazul conturilor cu valoare mai mică.

3. Instituțiile financiare raportoare pot aplica prevederile pct. 1 și 2 în legătură cu toate conturile preexistente relevante sau separat, în legătură cu orice grup clar identificat de astfel de conturi, în funcție de domeniul de activitate sau de locația unde conturile sunt menținute, cum ar fi linia de activitate sau locul unde este menținut contul.

4. O instituție financiară raportoare poate aplica procedurile de diligență fiscală pentru conturile noi fără a renunța la aplicarea excepțiilor care se aplică conturilor preexistente, precum cele de la subsecțiunea C din secțiunea I, subsecțiunea A din secțiunea III și de la subsecțiunea A din secțiunea V. De asemenea, în concordanță cu subsecțiunea B din secțiunea III, raportarea unei singure adrese de rezidență pentru un cont de persoană fizică preexistent este suficientă pentru conformarea cu procedurile de raportare din secțiunea I.

SECȚIUNEA III

Proceduri de diligență fiscală în ceea ce privește conturile de persoană fizică preexistente

A. Următoarele proceduri de diligență fiscală se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de persoană fizică preexistente.

1. Instituția financiară raportoare nu trebuie să verifice, să identifice sau să raporteze conturile de persoană fizică preexistente ce reprezintă contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare și contracte de rentă viageră, cu condiția ca instituției financiare raportoare să îi fie strict interzis prin lege să vândă astfel de contracte rezidenților unei jurisdicții care face obiectul raportării.

2. În cazul în care legea nu interzice direct instituției financiare raportoare să vândă contracte de asigurare sau de rentă viageră, dar îi impune îndeplinirea unor condiții prealabile posibilității de a vinde astfel de contracte rezidenților unei jurisdicții care face obiectul raportării, precum obținerea unei autorizații și înregistrarea contractelor, instituția financiară raportoare care nu a îndeplinit aceste condiții, conform normelor legale în vigoare, este considerată drept instituție căreia „legea îi interzice strict” să vândă astfel de contracte rezidenților unei jurisdicții care face obiectul raportării.

B. Conturi cu valoare mai mică. În cazul conturilor cu valoare mai mică se aplică următoarele proceduri:

1. instituțiile financiare raportoare aplică:

a) testul adresei de rezidență prevăzut la pct. 2—11 sau căutarea în evidența electronică prevăzută la pct. 12—20;

b) căutarea în evidența electronică prevăzută la pct. 12—20.

În cazul în care instituția financiară raportoare alege să aplice testul adresei de rezidență, aceasta trebuie să aplice testul cu privire la fiecare cont cu valoare mai mică.

În cazul în care instituția financiară raportoare alege să nu aplice testul adresei de rezidență sau una sau mai multe cerințe ale testului nu sunt îndeplinite, atunci trebuie să efectueze căutarea în evidența electronică cu privire la respectivul cont cu valoare mai mică.

2. Testul adresei de rezidență. Pentru a stabili dacă titularul de cont persoană fizică este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare poate considera titularul de cont persoană fizică ca având rezidența fiscală în jurisdicția în care este situată adresa, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) instituția financiară raportoare deține în evidențele sale adresa de rezidență pentru titularul de cont persoană fizică;

b) acea adresă de rezidență este actuală; și

c) acea adresă de rezidență se bazează pe documente justificative.

3. O căsuță poștală poate să fie considerată în general o adresă de rezidență dacă face parte dintr-o adresă care cuprinde, de exemplu, o stradă, un număr de apartament sau cameră, sau un drum de țară și identifică în mod clar astfel rezidența actuală a titularului de cont.

4. Adresa de rezidență este considerată a fi „actuală” în cazul în care este adresa de rezidență cea mai recentă care a fost înregistrată de către instituția financiară raportoare cu privire la titularul de cont persoană fizică. Cu toate acestea, adresa de rezidență nu este considerată a fi „actuală” dacă a fost folosită pentru corespondență, iar aceasta a fost returnată cu mențiunea „adresă necunoscută din alt motiv decât o eroare”. O adresă de rezidență asociată cu un cont care este inactiv este considerată „actuală” pe durata inactivității.

Un cont, altul decât un contract de rentă viageră, este „un cont inactiv” dacă:

a) titularul de cont nu a realizat nicio tranzacție în legătură cu acel cont sau cu orice alt cont deținut de titularul de cont la instituția financiară raportoare în ultimii trei ani;

b) titularul de cont nu a comunicat cu instituția financiară raportoare la care este deschis respectivul cont cu privire la acesta sau orice alt cont deținut de titularul de cont la respectiva instituție financiară raportoare în ultimii șase ani; și

c) în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare, instituția financiară raportoare nu a comunicat cu

titularul de cont care deține respectivul cont cu privire la acesta sau orice alt cont deținut de titularul de cont la respectiva instituție financiară raportoare în ultimii șase ani.

În mod alternativ, un cont, altul decât un contract de rentă viageră, poate de asemenea fi considerat un „cont inactiv” în temeiul normelor legale în vigoare sau normelor sau procedurilor de operare obișnuite ale instituției financiare raportoare care sunt aplicate în mod consecvent pentru toate conturile păstrate de respectiva instituție, cu condiția ca aceste norme legale, regulamente sau proceduri să conțină prevederi substanțiale similare celor din paragraful anterior.

Un cont încetează să mai fie considerat drept un cont inactiv atunci când:

(i) titularul de cont inițiază o tranzacție cu privire la contul respectiv sau orice alt cont deținut de titularul de cont la respectiva instituție financiară raportoare;

(ii) titularul de cont comunică cu instituția financiară raportoare care păstrează un astfel de cont cu privire la acesta sau la orice alt cont deținut de titularul de cont la instituția financiară raportoare; sau

(iii) contul încetează să mai fie considerat drept un cont inactiv în temeiul normelor legale în vigoare sau în temeiul procedurilor de operare obișnuite ale instituției financiare raportoare.

5. În ceea ce privește cerința de la pct. 2 lit. c), aceasta se consideră a fi îndeplinită în următoarele situații:

a) politicile și procedurile instituției financiare raportoare asigură că adresa de rezidență actuală din registrele sale este aceeași adresă sau în același stat cu cea din documentele justificative; sau

b) politicile și procedurile instituției financiare raportoare asigură că în cazul în care deține documente justificative emise de o autoritate publică, dar aceste documente justificative nu conțin adresa de rezidență recentă sau nu conțin nicio adresă, adresa de rezidență actuală din registrele Instituției financiare raportoare este aceeași adresă sau în aceeași jurisdicție cu cea din documentele recente emise de o autoritate publică sau de o companie de utilități sau dintr-o declarație a titularului contului de persoană fizică preexistent, dată sub sancțiunea falsului în declarații;

c) politicile și procedurile sale asigură că jurisdicția menționată în adresa de rezidență corespunde jurisdicției care a emis documentele justificative emise de autoritatea publică.

6. Cu titlu de exemplu pot fi considerate documente justificative cartea de identitate, certificatul de rezidență fiscală, pașaportul, permisul de conducere auto sau orice alt document emis de către o autoritate publică.

Documentele acceptabile emise de o autoritate publică includ, spre exemplu, notificări oficiale sau decizii ale unei administrații fiscale. Documentele acceptabile emise de companiile de utilități se referă la utilitățile unei anumite proprietăți și includ factura pentru apă, electricitate, telefon fix, gaze sau combustibil.

7. În cazul în care adresa de rezidență nu poate fi confirmată prin documentele justificative sau se dorește confirmarea acestei adrese, instituțiile financiare raportoare pot solicita o declarație pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică preexistent, sub sancțiunea falsului în declarații.

8. Declarația titularului contului de persoană fizică preexistent dată sub sancțiunea falsului în declarații este valabilă doar dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) instituția financiară raportoare a trebuit să obțină această declarație pentru mai mulți ani la rând, conform normelor legale în vigoare;

b) conține adresa de rezidență a titularului contului de persoană fizică preexistent; și

c) este datată și semnată de titularul contului de persoană fizică preexistent.

În aceste situații, procedurile speciale de diligență fiscală prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII aplicabile documentelor justificative se aplică de asemenea și documentelor pe care instituția financiară raportoare se bazează.

9. Instituțiile financiare raportoare au obligația să depună eforturi rezonabile și să își contacteze clienții pentru a obține documente justificative cu privire la conturile preexistente ce fac obiectul raportării pentru care nu au fost aplicate măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului la momentul deschiderii unor astfel de conturi.

10. În situația în care există conturi deschise anterior introducerii în legislația națională a măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, iar instituția financiară raportoare nu a verificat documentele justificative de la momentul înregistrării titularului contului de persoană fizică preexistent, cerința reglementată la pct. 2 lit. c) se consideră a fi îndeplinită și dacă procedurile și politicile instituției financiare raportoare asigură faptul că adresa de rezidență actuală din evidențele sale se află în aceeași jurisdicție:

a) ca și cea unde se află adresa din cel mai recent document obținut de instituția financiară raportoare, de exemplu, factură de utilități, contract de închiriere spațiu sau declarația titularului contului de persoană fizică, sub sancțiunea falsului în declarații; și

b) ca și cea raportată de către instituția financiară raportoare în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent în temeiul altor cerințe de raportare în scop fiscal aplicabile, dacă există.

11. În vederea îndeplinirii cerinței de la pct. 2 lit. c), în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare, instituția financiară raportoare se poate baza pe adresa de rezidență actuală din registrele sale până la momentul la care:

a) intervine o modificare a circumstanțelor care determină instituția financiară raportoare să cunoască sau să aibă motive să cunoască că acea adresă de rezidență este incorectă ori nu mai este de încredere; sau

b) intervine plata totală sau parțială sau scadența contractului de asigurare cu valoare de răscumpărare. Plata sau scadența unui astfel de contract constituie modificarea circumstanțelor și determină aplicarea procedurilor reglementate la pct. 1 din anexa nr. 2.

12. Căutarea în evidența electronică. În cazul în care o instituție financiară raportoare nu se bazează pe o adresă actuală de rezidență a titularului de cont persoană fizică pe baza unor documente justificative, astfel cum este prevăzut la pct. 2, instituția financiară raportoare trebuie să examineze datele accesibile în evidența electronică cu privire la următoarele indicii, aplicând dispozițiile de la pct. 14—19:

a) identificarea titularului de cont drept rezident al unei jurisdicții care face obiectul raportării;

b) adresa de corespondență sau de rezidență actuală, inclusiv o casuță poștală, dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării;

c) unul sau mai multe numere de telefon dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării și niciun număr de telefon în România;

d) instrucțiunile permanente, altele decât cele privind un cont de depozit, de a transfera fonduri într-un cont administrat într-o jurisdicție care face obiectul raportării;

e) o împuternicire sau o delegare de semnătură valabilă, acordată unei persoane cu adresa într-o jurisdicție care face obiectul raportării;

f) o adresă purtând mențiunea „post-restant” sau „în atenția” într-o jurisdicție care face obiectul raportării, în cazul în care instituția financiară raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică preexistent.

13. Indiciul prevăzut la pct. 12 lit. b) este îndeplinit dacă informațiile accesibile pentru căutarea electronică conțin o referire la titularul contului de persoană fizică preexistent ca având rezidența într-o jurisdicție care face obiectul raportării.

În cazul în care instituția financiară raportoare a înregistrat două sau mai multe adrese de corespondență sau de rezidență în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent și una dintre aceste adrese este cea a unui furnizor de servicii al acestuia, instituția financiară raportoare nu trebuie să considere adresa furnizorului de servicii ca indiciu privind rezidența titularului contului de persoană fizică preexistent. Numărul/Numerele de telefon dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării sunt considerate indicii în sensul pct. 12 lit. c) numai atunci când este/sunt număr/numere de telefon „actual”/„actuale” dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării. Un număr/numere de telefon este/sunt considerat/e a fi „actual”/„actuale” dacă este/sunt ultimul număr/ultimele numere înregistrat/e de Instituția Financiară Raportoare în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent. În cazul în care instituția financiară raportoare a înregistrat două sau mai multe numere de telefon în legătură cu titularul contului de persoană fizică preexistent și unul dintre aceste numere de telefon este al unuia dintre prestatorii de servicii ai titularului contului de persoană fizică preexistent, instituția financiară raportoare nu trebuie să considere numărul de telefon al furnizorului de servicii drept un indiciu privind rezidența titularului contului de persoană fizică preexistent.

Termenul „instrucțiuni permanente de a transfera fonduri” în sensul pct. 12 lit. d) se referă la instrucțiunile de plăți curente furnizate de titularul contului de persoană fizică preexistent sau de un reprezentant al acestuia, care rămân în vigoare fără instrucțiuni suplimentare din partea titularului contului de persoană fizică preexistent.

Indiciile prevăzute la pct. 12 lit. f) se referă la adresele purtând mențiunea „post-restant” sau „în atenția” într-o jurisdicție care face obiectul raportării, în cazul în care instituția financiară raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică preexistent. Mențiunea „post-restant” este o instrucțiune curentă a titularului contului de persoană fizică preexistent sau a unui reprezentant al acestuia, de a păstra corespondența până la modificarea unei astfel de instrucțiuni. În cazul în care există o astfel de instrucțiune și instituția financiară raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică preexistent, indiciul este realizat. Instrucțiunea de a trimite toată corespondența „electronic” nu este o mențiune „post-restant”. În cazul în care instituția financiară raportoare deține o adresă „în atenția” într-o jurisdicție care face obiectul raportării și nu are la dosar nicio altă adresă pentru titularul contului de persoană fizică preexistent, indiciul este realizat.

14. În cazul în care nu se descoperă în urma căutării electronice niciunul dintre indiciile enumerate la pct. 12, nu se impune nicio măsură suplimentară până în momentul în care intervine o modificare a circumstanțelor care să ducă fie la asocierea unuia sau mai multor indicii cu contul de persoană fizică preexistent, fie la transformarea contului într-un cont cu valoare mare.

15. În cazul în care oricare dintre indiciile enumerate la pct. 12 lit. a)—e) este descoperit în evidența sa electronică sau în cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor care să ducă la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul de persoană fizică preexistent, instituția financiară raportoare trebuie să considere titularul contului de persoană fizică

preexistent drept rezident fiscal în fiecare jurisdicție care face obiectul raportării pentru care este identificat un indiciu, cu excepția cazului în care aceasta alege să aplice pct. 19 și, cu privire la respectivul cont, se aplică una dintre excepțiile prevăzute la respectivul punct.

16. În cazul modificării circumstanțelor, instituția financiară raportoare poate considera titularul contului de persoană fizică preexistent ca având aceeași situație ca cea anterioară modificării circumstanțelor până cel mai târziu în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare adecvate ori în 90 de zile calendaristice de la data la care indiciul a fost descoperit ca urmare a modificării circumstanțelor.

17. În cazul în care o adresă purtând mențiunea „post-restant” sau „în atenția” este descoperită în urma căutării electronice și nicio altă adresă și niciunul dintre celelalte indicii enumerate la pct. 12 lit. a)—e) nu sunt identificate cu privire la titularul contului de persoană fizică preexistent, instituția financiară raportoare trebuie, în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor, să efectueze căutarea în registrul pe suport hârtie prevăzut la pct. 2, subsecțiunea C din prezenta secțiune sau să încerce să obțină din partea titularului contului de persoană fizică preexistent o declarație pe propria răspundere sau documente justificative pentru a stabili rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale respectivului titular de cont de persoană fizică preexistent. În cazul în care în urma căutării în dosar nu se constată niciun indiciu, iar încercarea de a obține declarația pe propria răspundere sau documentele justificative nu dă rezultate, instituția financiară raportoare trebuie să raporteze contul autorității competente din România drept cont nedocumentat.

18. În momentul în care instituția financiară raportoare stabilește că un cont cu valoare mai mică este un cont nedocumentat, instituția financiară raportoare nu trebuie să aplice din nou procedura prevăzută la pct. 17 aceluiași cont cu valoare mai mică în anii următori, până când nu intervine o modificare a circumstanțelor care să aibă ca rezultat unul sau mai multe indicii asociate cu respectivul cont sau transformarea contului într-un cont cu valoare mare. Instituția financiară raportoare trebuie să raporteze contul cu valoare mai mică drept un cont nedocumentat până acest cont încetează să mai fie un cont nedocumentat.

19. Prevederile acestui punct reprezintă o procedură de clarificare în urma identificării unor indicii în temeiul pct. 12.

Sub rezerva identificării unor indicii în temeiul pct. 12, instituția financiară raportoare nu este obligată să considere un titular de cont drept rezident al unei jurisdicții care face obiectul raportării în cazul în care:

a) informațiile referitoare la titularul contului de persoană fizică preexistent conțin o adresă de corespondență sau de rezidență actuală în jurisdicția respectivă care face obiectul raportării, unul sau mai multe numere de telefon în jurisdicția respectivă care face obiectul raportării și niciun număr de telefon în România sau instrucțiuni permanente cu privire la conturi financiare, altele decât conturile de depozit, de a transfera fonduri într-un cont administrat într-o jurisdicție care face obiectul raportării, iar instituția financiară raportoare obține sau a examinat anterior și păstrează evidența următoarelor informații:

(i) o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent privind jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență care nu include/includ jurisdicția/jurisdicțiile care face/fac obiectul raportării; și

(ii) documente justificative care stabilesc statutul titularului contului de persoană fizică preexistent ca nefăcând obiectul raportării;

b) informațiile referitoare la titularul contului de persoană fizică preexistent conțin o împuternicire sau o delegare de

semnătură valabilă, acordată unei persoane cu adresa în jurisdicția respectivă care face obiectul raportării, iar instituția financiară raportoare obține sau a examinat anterior și păstrează evidența următoarelor informații:

(i) o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent privind jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență care nu include/includ jurisdicția/jurisdicțiile care face/fac obiectul raportării; sau

(ii) documente justificative care stabilesc statutul titularului contului de persoană fizică preexistent ca nefăcând obiectul raportării.

O declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent sau documentele justificative care au fost examinate anterior pot fi luate în considerare în scopurile procedurii de clarificare, cu excepția cazului în care instituția financiară raportoare află că declarația pe propria răspundere din partea titularului contului de persoană fizică preexistent sau documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere.

20. Declarația pe propria răspundere care este parte din procedura de clarificare nu trebuie să conțină o confirmare expresă că titularul contului de persoană fizică preexistent nu este rezident într-o anumită jurisdicție care face obiectul raportării, dacă titularul contului de persoană fizică preexistent confirmă faptul că aceasta conține toate jurisdicțiile sale de rezidență, cum ar fi, spre exemplu, faptul că informațiile despre jurisdicțiile de rezidență ale titularului contului de persoană fizică preexistent sunt corecte și complete. Documentele justificative sunt suficiente pentru a stabili statutul titularului contului de persoană fizică preexistent ca nefăcând obiectul raportării, dacă documentele justificative:

a) confirmă că titularul contului de persoană fizică preexistent este rezident într-o altă jurisdicție decât cea care face obiectul raportării;

b) conțin o adresă de rezidență actuală în afara jurisdicției respective care face obiectul raportării; sau

c) sunt emise de o autoritate publică a unei jurisdicții, alta decât jurisdicția respectivă care face obiectul raportării.

C. Proceduri de examinare aprofundată pentru conturile cu valoare mare. Pentru conturile cu valoare mare se aplică următoarele proceduri de examinare aprofundată.

1. Căutarea în evidența electronică. Examinarea datelor accesibile pentru căutarea în evidența electronică trebuie efectuată pentru toate conturile cu valoare mare, iar instituția financiară raportoare trebuie să examineze datele accesibile pentru căutarea în evidența electronică cu privire la oricare dintre indiciile descrise la pct. 12 al subsecțiunii B.

2. Căutarea în registrul pe suport hârtie. În cazul în care baza de date accesibilă pentru căutare electronică a instituției financiare raportoare include domenii destinate tuturor informațiilor prevăzute la pct. 3 și toate informațiile respective, nu este necesară căutarea suplimentară în registrul pe suport hârtie.

În cazul în care evidența electronică a instituției financiare raportoare nu cuprinde toate informațiile prevăzute la pct. 3, atunci aceasta este obligată să efectueze căutarea în registrul pe suport hârtie doar cu privire la informațiile de la pct. 3 ce nu sunt disponibile electronic.

În cazul în care evidența electronică nu cuprinde toate informațiile respective, atunci, în ceea ce privește conturile cu valoare mare, instituția financiară raportoare trebuie să examineze registrul pe suport hârtie. În măsura în care informațiile respective nu sunt cuprinse în registrul pe suport hârtie instituția financiară raportoare trebuie să examineze următoarele documente asociate contului și obținute de aceasta în cursul ultimilor 5 ani pentru oricare dintre indiciile prevăzute la pct. 12 al subsecțiunii B:

a) cele mai recente documente justificative colectate cu privire la contul respectiv;

b) cel mai recent contract sau cea mai recentă documentație cu privire la deschiderea contului;

c) cea mai recentă documentație obținută de instituția financiară raportoare în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clienței prevăzute de legislația specifică prevenirii și combaterii spălării banilor și finanțării terorismului sau în alte scopuri de reglementare;

d) orice formulare de împuternicire sau de delegare de semnătură valabile; și

e) orice instrucțiuni permanente în vigoare, altele decât cele referitoare la un cont de depozit, de a transfera fonduri.

3. O instituție financiară raportoare nu este obligată să efectueze căutarea în registrul pe suport hârtie prevăzut la pct. 2, în măsura în care informațiile disponibile în evidența electronică a instituției financiare raportoare includ:

a) statutul titularului contului de persoană fizică preexistent în ceea ce privește rezidența;

b) adresa de rezidență și adresa de corespondență ale titularului contului de persoană fizică preexistent, aflate în prezent la dosarul instituției financiare raportoare;

c) numărul/numerele de telefon al/ale titularului de cont de persoană fizică preexistent, aflat/aflate în prezent la dosarul instituției financiare raportoare, dacă este cazul;

d) în cazul conturilor financiare, altele decât conturile de depozit, dacă există instrucțiuni permanente pentru a transfera fonduri din respectivul cont într-un alt cont, inclusiv un cont aflat la o altă sucursală a instituției financiare raportoare sau la o altă instituție financiară;

e) dacă există în prezent o mențiune „post-restant” sau „în atenția” pentru titularul de cont de persoană fizică preexistent; și

f) dacă există orice împuternicire sau delegare de semnătură pentru contul respectiv.

4. Consultarea responsabilului pentru relații cu clienții în scopul obținerii de informații concrete. În afară de căutarea în evidența electronică și în registrul pe suport hârtie prevăzute la pct. 1 și 2, instituția financiară raportoare trebuie să considere drept cont care face obiectul raportării orice cont cu valoare mare încredințat unui responsabil pentru relații cu clienții, inclusiv orice conturi financiare agregate respectivului cont cu valoare mare, în cazul în care responsabilul pentru relații cu clienții deține informații concrete conform cărora titularul contului de persoană fizică preexistent este o persoană care face obiectul raportării. În vederea îndeplinirii acestei obligații, instituția financiară raportoare desemnează o persoană/persoane responsabilă/responsabile pentru relații cu clienții doar în acest scop în legătură cu contul care are un sold sau o valoare agregată de mai mult de 1.000.000 USD, având în vedere agregarea conturilor și regulile de conversie a monedei prevăzute la subsecțiunea C din secțiunea VII.

5. Efectele identificării unor indicii:

a) Dacă, în urma examinării aprofundate a conturilor cu valoare mare, prevăzută la punctele anterioare, nu este descoperit niciunul dintre indiciile enumerate la pct. 12 al subsecțiunii B, iar contul nu este identificat ca fiind deținut de o persoană care face obiectul raportării, astfel cum e descris la pct. 4, atunci nu sunt necesare acțiuni suplimentare până în momentul în care intervine o modificare a circumstanțelor care să ducă la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul respectiv.

b) În cazul în care, în urma examinării aprofundate a conturilor cu valoare mare, este descoperit oricare dintre indiciile enumerate la pct. 12 lit. a)—e) din subsecțiunea B sau în cazul în care intervine ulterior o modificare a circumstanțelor care duce la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul, instituția financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării în fiecare jurisdicție pentru care este identificat un indice, cu excepția cazului în care aceasta

alege să aplice pct. 19 al subsecțiunii B și, cu privire la respectivul cont, se aplică una dintre excepțiile prevăzute la respectivul punct.

Indiciul identificat cu ocazia procedurii de examinare (de exemplu: căutarea în registrul pe suport hârtie sau consultarea responsabilului pentru relații cu clienții) nu poate fi folosit pentru a clarifica un indice identificat cu ocazia altei proceduri de examinare (de exemplu: căutarea în evidența electronică).

c) În cazul în care, în urma examinării aprofundate, este descoperită o adresă purtând mențiunea „post-restant” sau „în atenția” și pentru titularul contului de persoană fizică preexistent nu sunt identificate nicio altă adresă și niciunul dintre celelalte indicii enumerate la subsecțiunea B pct. 12 lit. a)—e), instituția financiară raportoare trebuie să obțină din partea titularului contului de persoană fizică preexistent respectiv o declarație pe propria răspundere sau documente justificative pentru a stabili rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale respectivului titular de cont. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate obține declarația pe propria răspundere sau documentele justificative respective, aceasta trebuie să raporteze contul autorității competente din România drept cont nedocumentat.

6. În cazul în care un cont de persoană fizică preexistent nu este un cont cu valoare mare la data de 31 decembrie 2015, dar devine un cont cu valoare mare începând cu ultima zi a anului calendaristic următor, instituția financiară raportoare trebuie să finalizeze procedurile de examinare aprofundată cu privire la respectivul cont în anul calendaristic următor anului în care contul devine un cont cu valoare mare. Dacă, pe baza acestei examinări, respectivul cont este identificat drept cont care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare are obligația de a raporta, anual, informațiile necesare cu privire la respectivul cont pentru anul în care acesta este identificat drept cont care face obiectul raportării și pentru anii următori, cu excepția cazului în care titularul contului de persoană fizică preexistent încetează să mai fie o persoană care face obiectul raportării.

7. Atunci când instituția financiară raportoare aplică procedurile de examinare aprofundată pentru un cont cu valoare mare, instituția financiară raportoare nu este obligată să aplice din nou respectivele proceduri, în afară de consultarea responsabilului pentru relații cu clienții prevăzută la pct. 4, cu privire la același cont cu valoare mare în orice an ulterior, cu excepția cazului în care contul este nedocumentat, caz în care instituția financiară raportoare ar trebui să aplice din nou, anual, respectivele proceduri, până în momentul în care respectivul cont încetează să mai fie nedocumentat.

8. În cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor privind un cont cu valoare mare care duce la asocierea cu contul respectiv a unuia sau a mai multor indicii, prevăzute la pct. 12 al subsecțiunii B, instituția financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării în legătură cu fiecare jurisdicție care face obiectul raportării pentru care este identificat un indice, cu excepția cazului în care aceasta alege să aplice pct. 19 al subsecțiunii B și cu privire la respectivul cont se aplică una dintre excepțiile prevăzute la respectivul punct.

9. Instituția financiară raportoare trebuie să pună în aplicare proceduri prin care să se asigure că un responsabil pentru relații cu clienții identifică orice modificare a circumstanțelor referitoare la un cont. De exemplu, în cazul în care responsabilul pentru relații cu clienții i se comunică faptul că titularul de cont are o nouă adresă de corespondență într-o jurisdicție care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare are obligația de a considera noua adresă drept o modificare a circumstanțelor și, în cazul în care aceasta alege să aplice pct. 19 al subsecțiunii B, este obligată să obțină documentele adecvate din partea titularului contului de persoană fizică preexistent.

D. Examinarea conturilor de persoană fizică cu valoare mare preexistente trebuie finalizată până la 31 decembrie 2016. Examinarea conturilor de persoană fizică cu valoare mai mică preexistente trebuie finalizată până la 31 decembrie 2017.

E. Orice cont de persoană fizică preexistent, care a fost identificat drept cont ce face obiectul raportării în temeiul prezentei secțiuni, trebuie considerat drept cont care face obiectul raportării în toți anii următori, cu excepția cazului în care titularul contului de persoană fizică preexistent încetează să mai fie o persoană care face obiectul raportării.

SECȚIUNEA IV

Proceduri de diligență fiscală în ceea ce privește conturile de persoană fizică noi

A. Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de persoană fizică noi.

1. În ceea ce privește conturile de persoană fizică noi, în momentul deschiderii contului, instituția financiară raportoare trebuie:

a) să obțină o declarație pe propria răspundere, care poate face parte din documentația de deschidere a contului, care permite instituției financiare raportoare să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou; și

b) să confirme caracterul rezonabil al respectivei declarații pe propria răspundere pe baza informațiilor obținute de instituția financiară raportoare în legătură cu deschiderea contului, inclusiv eventualele documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clienței specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului.

B. În cazul în care prin declarația pe propria răspundere se stabilește că titularul contului de persoană fizică nou este rezident fiscal într-o jurisdicție care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării.

1. Declarația pe propria răspundere trebuie să permită stabilirea rezidenței fiscale/rezidențelor fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou.

2. Declarația pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou este declarația care furnizează statutul acestuia și orice altă informație care poate să fie solicitată în mod rezonabil de către instituția financiară raportoare pentru a-și îndeplini obligațiile de raportare și de diligență fiscală, de exemplu, dacă titularul contului de persoană fizică nou are rezidența fiscală într-o jurisdicție care face obiectul raportării.

3. Cu privire la conturile de persoană fizică noi, declarația pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către acesta, este datată cel mai târziu cu data primirii și conține următoarele date despre titularul contului de persoană fizică nou:

- a) numele și prenumele;
- b) adresa de rezidență/domiciliu;
- c) jurisdicția/jurisdicțiile de rezidență pentru scopuri fiscale;

d) numărul/numerele de identificare fiscală cu privire la fiecare jurisdicție care face obiectul raportării; și
e) data nașterii.

Declarația pe propria răspundere poate să fie precompletată de instituția financiară raportoare astfel încât să cuprindă informațiile despre titularul contului de persoană fizică nou, cu excepția jurisdicțiilor în care își are rezidențele fiscale, în afară de cele care există deja în registrele acesteia.

4. Dacă titularul contului de persoană fizică nou este rezident fiscal într-o jurisdicție care face obiectul raportării, declarația pe propria răspundere trebuie să includă:

a) numărul/numerele de identificare fiscală al/ale titularului contului de persoană fizică nou pentru fiecare jurisdicție care face obiectul raportării, sub rezerva pct. 1 din subsecțiunea D din secțiunea I; și

b) data nașterii.

5. Declarația pe propria răspundere poate să fie furnizată în orice modalitate și sub orice formă (de exemplu, electronic, în format pdf. sau sub forma unui document scanat). Dacă declarația pe propria răspundere este furnizată electronic, sistemul electronic trebuie să asigure faptul că informațiile primite sunt informațiile trimise și trebuie să documenteze toate sesiunile de acces ale utilizatorului care au ca rezultat trimiterea, reînnoirea sau modificarea declarației pe propria răspundere. În plus, designul și funcționarea sistemului electronic, inclusiv procedurile de acces, trebuie să asigure faptul că persoana care accesează sistemul și furnizează declarația pe propria răspundere este persoana menționată în aceasta și trebuie să fie capabilă să furnizeze, la cerere, o copie pe suport hârtie a tuturor declarațiilor pe propria răspundere furnizate electronic.

6. Declarația pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nou poate fi semnată (sau confirmată în alt mod) de un reprezentant legal, împuternicit, curator, tutore sau în orice altă calitate legală a acestuia. Instituția financiară raportoare obține și verifică informațiile și documentele corespunzătoare cu privire la identitatea reprezentantului, natura și limitele reprezentării.

C.1. În cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor cu privire la un cont de persoană fizică nou în urma căreia instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere inițială este incorectă sau nu mai este de încredere, instituția financiară raportoare nu se poate baza pe declarația pe propria răspundere inițială. În acest caz, instituția financiară raportoare trebuie să obțină:

a) fie o declarație pe propria răspundere valabilă, care să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nou;

b) fie o explicație rezonabilă și documente aferente (dacă este cazul) care să confirme valabilitatea declarației pe propria răspundere inițială. Instituția financiară raportoare trebuie să păstreze o copie sau o consemnare a unei astfel de explicații și a documentelor aferente.

2. Instituția financiară raportoare trebuie să dețină procedurile necesare prin care să se asigure că orice modificare, care reprezintă o modificare a circumstanțelor, este identificată de instituția financiară raportoare.

3. Instituția financiară raportoare trebuie să notifice orice persoană care furnizează o declarație pe propria răspundere asupra obligației acestei persoane de a înștiința instituția financiară raportoare asupra oricărei modificări de circumstanțe.

4. O modificare a circumstanțelor încetează valabilitatea declarației pe propria răspundere cu privire la informațiile care nu mai sunt corecte sau nu mai sunt de încredere, până când respectivele informații sunt actualizate.

5. Declarația pe propria răspundere își pierde valabilitatea la data la care instituția financiară raportoare care deține declarația cunoaște sau are motive să cunoască că circumstanțele s-au schimbat. Instituția financiară raportoare poate să decidă să considere că o persoană are același statut pe care l-a avut înainte de modificarea circumstanțelor până la expirarea a 90 de zile calendaristice de la data la care declarația pe propria răspundere își pierde valabilitatea ca urmare a modificării circumstanțelor, până la data la care valabilitatea declarației este confirmată sau până la data la care se obține o nouă declarație.

6. Instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe declarația pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nouă fără să fie obligată să examineze posibilele modificări de circumstanțe care pot afecta valabilitatea declarației, în afară de situația în care se află în posesia unor documente care o pot face să cunoască sau să aibă motive să cunoască faptul că aceste circumstanțe s-au schimbat.

7. Dacă instituția financiară raportoare nu poate să obțină o confirmare a valabilității declarației inițiale sau o declarație valabilă în termenul de 90 de zile calendaristice de la data la care declarația pe propria răspundere își pierde valabilitatea ca urmare a modificării circumstanțelor, instituția financiară raportoare trebuie să considere titularul contului de persoană fizică nouă ca fiind rezident al jurisdicției în care acesta a declarat că este rezident în declarația inițială și în jurisdicția în care acesta ar putea fi rezident ca urmare a modificării circumstanțelor.

8. Instituția financiară raportoare poate să rețină declarația pe propria răspundere în original, în copie certificată sau copie simplă (inclusiv microfîșă, document scanat electronic sau alte metode similare de stocare electronică), conform procedurilor interne proprii.

9. Orice document care este stocat electronic trebuie să fie disponibil pe suport hârtie, la cerere.

10. Instituția financiară raportoare poate să considere o declarație pe propria răspundere a titularului contului de persoană fizică nouă ca fiind valabilă, chiar dacă acea declarație conține o eroare neimportantă, dacă instituția financiară raportoare deține suficiente documente la dosar pentru a acoperi informațiile lipsă din declarația pe propria răspundere.

11. Instituția financiară raportoare poate să obțină o declarație pe propria răspundere furnizată de client fie pentru toate conturile, fie pentru fiecare cont în parte, în scopul îndeplinirii procedurilor speciale de diligență fiscală prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII. Cu toate acestea, instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe declarația pe propria răspundere furnizată de un client pentru un alt cont dacă ambele conturi sunt considerate un singur cont în scopul îndeplinirii procedurilor speciale de diligență fiscală prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII.

12. Instituțiile financiare raportoare pot să utilizeze prestatori de servicii în scopul îndeplinirii obligațiilor de raportare și de diligență fiscală. Instituția financiară raportoare poate să folosească documentele obținute de prestatorii de servicii pentru a-și îndeplini obligațiile de raportare și de diligență fiscală, iar obligațiile de raportare și de diligență fiscală rămân în sarcina instituției financiare raportoare.

13. Instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe documentele colectate de un agent, inclusiv un consilier de fonduri pentru fonduri mutuale, fonduri speculative sau un grup privat de investiții al instituției financiare raportoare.

14. Instituția financiară raportoare care obține un cont de la un predecesor sau cedent în cazul unei fuziuni sau absorbției de conturi cu titlu oneros trebuie să se bazeze în general pe documentele valabile, inclusiv pe o declarație pe propria răspundere valabilă, sau pe copii de pe aceste documente valabile obținute de predecesor sau cesionar.

15. Instituția financiară raportoare care obține un cont printr-o fuziune sau absorbție de conturi cu titlu oneros de la o altă instituție financiară raportoare care a finalizat toate procedurile de diligență fiscală prevăzute la secțiunile II—VII cu privire la conturile cesionate trebuie să se bazeze, în general, pe documentația de stabilire a statutului titularului contului de persoană fizică nouă aparținând predecesorului sau cesionarului până la momentul în care cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere inițială este incorectă sau a intervenit o modificare a circumstanțelor, potrivit pct. 1 din anexa nr. 2.

16. La deschiderea contului, odată ce instituția financiară raportoare a obținut declarația pe propria răspundere care îi permite să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale titularului contului de persoană fizică nouă, trebuie să confirme caracterul rezonabil al unei astfel de declarații, pe baza unor informații obținute la deschiderea contului, inclusiv orice documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clienței specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, acestea reprezentând „testul de rezonabilitate”.

17. Caracterul rezonabil al declarației pe propria răspundere este confirmat dacă pe parcursul procedurilor de deschidere de cont și cu ocazia examinării informațiilor obținute la momentul deschiderii contului, inclusiv orice documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clienței specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, instituția financiară raportoare nu cunoaște sau nu are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere este incorectă sau nu este de încredere.

18. În cazul unei declarații pe propria răspundere care nu trece testul de rezonabilitate, instituția financiară raportoare face demersuri ca, pe parcursul procedurilor de deschidere de cont, să obțină o declarație pe propria răspundere valabilă sau o explicație rezonabilă și documentele aferente, dacă este cazul, care să confirme caracterul rezonabil al declarației pe propria răspundere, situație în care trebuie să păstreze o copie sau o consemnare a unei astfel de explicații și a documentelor aferente.

SECȚIUNEA V

Proceduri de diligență fiscală în ceea ce privește conturile de entitate preexistente

Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de entitate preexistente.

A. Conturi de entitate care nu fac obiectul obligației de examinare, identificare sau raportare. Cu excepția cazului în care instituția financiară raportoare decide altfel, fie cu privire la toate conturile de entitate preexistente, fie separat, cu privire la orice grup clar identificat de astfel de conturi, un cont de entitate preexistent cu un sold agregat sau o valoare agregată a contului care nu depășește, la data de 31 decembrie 2015, echivalentul în lei a 250.000 USD nu face obiectul obligației de examinare, identificare sau raportare drept un cont care face obiectul raportării, până în momentul în care soldul agregat sau valoarea agregată a contului depășește cuantumul respectiv în ultima zi din orice an calendaristic ulterior.

În cazul în care instituția financiară raportoare alege să nu aplice excepția prevăzută în paragraful anterior, atunci toate conturile de entitate preexistente trebuie examinate în conformitate cu procedurile prevăzute la subsecțiunea D.

B. Conturi de entitate care fac obiectul examinării. Conturile de entitate preexistente care trebuie examinate în conformitate cu procedurile prevăzute la subsecțiunea D sunt:

a) un cont de entitate preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește echivalentul în lei a 250.000 USD la data de 31 decembrie 2015; și

b) un cont de entitate preexistent care nu depășește echivalentul în lei a 250.000 USD, la data de 31 decembrie 2015, dar cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește acest cuantum în ultima zi din orice an calendaristic ulterior.

C. Conturi de entitate care fac obiectul obligației de raportare. În ceea ce privește conturile de entitate preexistente prevăzute la subsecțiunea B, sunt considerate drept conturi care fac obiectul raportării numai:

a) conturile care sunt deținute de una sau mai multe entități care sunt persoane care fac obiectul raportării; sau

b) conturile care sunt deținute de una sau mai multe entități care sunt ENF (entitate nonfinanciară) pasive cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

Un cont de entitate preexistent deținut de o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării trebuie considerat un cont care face obiectul raportării, chiar dacă entitatea însăși nu este o persoană care face obiectul raportării sau niciuna dintre persoanele care exercită controlul asupra ENF pasivă nu este rezidentă a aceluiași stat ca și ENF pasivă.

D. Proceduri de examinare pentru identificarea conturilor de entitate care fac obiectul obligației de raportare. Pentru conturile de entitate preexistente prevăzute la subsecțiunea B, instituția financiară raportoare trebuie să aplice procedurile de examinare, prevăzute la pct. 1 și la pct. 6, pentru a stabili dacă contul este deținut de una sau mai multe entități care sunt

persoane care fac obiectul raportării sau de una sau mai multe entități care sunt ENF pasive cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

1. Să stabilească dacă entitatea este o persoană care face obiectul raportării, după cum urmează:

a) să examineze informațiile păstrate în scopuri de reglementare sau de relații cu clienții, inclusiv informații colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, pentru a stabili dacă informațiile indică faptul că titularul contului de entitate preexistent este rezident într-o jurisdicție care face obiectul raportării. În acest scop, informațiile care indică faptul că titularul contului de entitate preexistent este rezident într-o jurisdicție care face obiectul raportării includ:

- (i) un loc de înregistrare ori de constituire într-o jurisdicție care face obiectul raportării; sau
- (ii) o adresă într-o jurisdicție care face obiectul raportării; sau
- (iii) o adresă a unuia sau mai multor fiduciarilor ai fiduciei/trustului, după caz, într-o jurisdicție care face obiectul raportării, în măsura în care această informație este disponibilă.

Cu toate acestea, existența unui sediu permanent, inclusiv o adresă a unui sediu permanent sau o sucursală, într-o jurisdicție care face obiectul raportării nu indică în sine rezidența în scopul raportării.

b) Dacă informațiile indică faptul că titularul contului de entitate preexistent este rezident într-o jurisdicție care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să considere contul drept cont care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care aceasta obține o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate preexistent sau stabilește, în mod rezonabil, pe baza informațiilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public, că titularul contului de entitate preexistent nu este o persoană care face obiectul raportării.

2. Informațiile „disponibile public” includ informațiile publicate de către o autoritate publică dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării, cum ar fi informațiile publicate sub formă de listă care conține numele și numerele de identificare ale instituțiilor financiare, informațiile dintr-un registru disponibil public, informațiile raportate pe o piață reglementată, orice clasificare accesibilă public în legătură cu titularul contului de entitate preexistent stabilită pe baza codurilor standardizate ale activităților economice. În acest scop, instituția financiară raportoare trebuie să păstreze o consemnare a tipului de informație examinată și data la care acea informație a fost examinată.

3. Declarația pe propria răspundere este declarația dată de titularul contului de entitate preexistent care furnizează statutul acestuia și orice altă informație care poate să fie solicitată în mod rezonabil de instituția financiară raportoare pentru a-și îndeplini obligațiile de raportare și de diligență fiscală, cum ar fi, dacă titularul contului de entitate preexistent are rezidența

fiscală într-o jurisdicție care face obiectul raportării sau dacă titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă.

4. Declarația pe propria răspundere este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către reprezentantul legal, împuternicitul, curatorul, tutorele sau în orice altă calitate legală al titularului contului de entitate preexistent, este dataată cel mai târziu în ziua primirii și conține informațiile despre titularul contului de entitate preexistent referitoare la:

- a) nume;
- b) adresă;
- c) rezidența fiscală/rezidențele fiscale; și
- d) numărul/numerele de identificare fiscală din fiecare jurisdicție care face obiectul raportării.

Declarația pe propria răspundere poate să fie precompletată de instituția financiară raportoare astfel încât să includă informațiile despre titularul contului de entitate preexistent, cu excepția rezidenței fiscale/rezidențelor fiscale, în măsura în care acestea sunt deja disponibile în registrele sale. Instituția financiară raportoare obține și verifică informațiile și documentele corespunzătoare cu privire la identitatea reprezentantului, natura și limitele reprezentării.

5. O declarație pe propria răspundere cu privire la conturile preexistente ale entității poate, de asemenea, să conțină statutul titularului contului de entitate preexistent. În acest caz, statutul acestuia poate să fie unul dintre următoarele:

- a) instituție financiară:
 - (i) entitate de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea VIII;
 - (ii) altă instituție financiară;
- b) ENF:
 - (i) societate care este pe o piață reglementată sau un afiliat al unei societăți care este pe o piață reglementată;
 - (ii) entitate guvernamentală;
 - (iii) organizație internațională;
 - (iv) ENF activă, alta decât cea prevăzută la pct. (i)—(iii) de mai sus;
 - (v) ENF pasivă, în afară de entitatea de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea VIII.

6. Să stabilească dacă entitatea este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

Cu privire la titularul contului de entitate preexistent, inclusiv o entitate care este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească dacă titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării. În cazul în care oricare dintre persoanele care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, atunci contul trebuie considerat drept un cont care face obiectul raportării, chiar dacă persoana care exercită controlul este rezidentă în aceeași jurisdicție ca ENF pasivă. În cursul stabilirii acestor elemente, instituția financiară raportoare trebuie să respecte următoarele orientări în ordinea cea mai adecvată a circumstanțelor:

a) să stabilească dacă titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă. În scopul de a stabili dacă

titularul contului de entitate preexistent este o ENF pasivă, instituția financiară raportoare trebuie să obțină o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate preexistent pentru a stabili statutul acestuia, cu excepția cazului în care există informații aflate în posesia sa sau disponibile public, pe baza cărora poate stabili în mod rezonabil că titularul contului de entitate preexistent este o ENF activă sau o instituție financiară, alta decât o entitate de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea a VIII-a care nu este o instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă; sau

b) să stabilească persoanele care exercită controlul asupra titularului contului de entitate preexistent. În scopul stabilirii persoanelor care exercită controlul asupra titularului contului de entitate preexistent, instituția financiară raportoare se poate baza pe informațiile colectate și păstrate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

c) să stabilească dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării. Pentru a stabili dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare se poate baza pe:

- (i) informații colectate și păstrate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, în cazul contului de entitate preexistent deținut de una sau mai multe ENF cu un sold sau o valoare agregată care nu depășește echivalentul în lei a 1.000.000 USD; sau
- (ii) o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate preexistent sau a persoanei care exercită controlul, care poate fi furnizată în aceeași declarație a titularului contului de entitate preexistent privind statutul său, referitoare la jurisdicția/jurisdicțiile în care persoana care exercită controlul are rezidența fiscală.

7. Declarația pe propria răspundere este valabilă doar dacă este semnată sau confirmată în alt mod de către persoana care exercită controlul sau de către reprezentantul legal, împuternicitul, curatorul, tutorele sau în orice altă calitate legală al titularului contului de entitate preexistent sau al persoanei care exercită controlul, este dataată cel mai târziu în ziua primirii și conține următoarele informații despre fiecare persoană care exercită controlul:

- a) nume;
- b) adresă;
- c) rezidență fiscală/rezidențele fiscale;
- d) numărul/numerele de identificare fiscală cu privire la fiecare jurisdicție care face obiectul raportării; și
- e) data nașterii.

8. Cerințele pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi, prevăzute la pct. 3—6 subsecțiunea B și la pct. 4—9

subsecțiunea C din secțiunea IV, sunt aplicabile și pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de entitate preexistente.

Cerințele privind procedura de remediere a erorilor din declarațiile pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi și cerința de a obține declarații pe propria răspundere pentru fiecare cont în parte și documentele colectate de alte persoane, prevăzute la pct. 10—14 de la subsecțiunea C din secțiunea IV, sunt aplicabile și pentru declarațiile referitoare la conturile de entitate preexistente.

9. Dacă există cerința obținerii unei declarații pe propria răspundere și aceasta nu este obținută în legătură cu o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive, instituția financiară raportoare trebuie să se bazeze pe indiciile prevăzute la pct. 12 de la subsecțiunea B din secțiunea III, pe care le deține în evidențele sale pentru persoanele care exercită controlul, pentru a determina dacă sunt persoane care fac obiectul raportării.

10. Dacă instituția financiară raportoare nu are niciunul dintre aceste indicii în evidențele sale, atunci nu se impune nicio acțiune suplimentară până când nu intervine o modificare a circumstanțelor care să aibă ca rezultat unul sau mai multe indicii cu privire la persoana care exercită controlul și care are legătură cu respectivul cont.

E. Calendarul punerii în aplicare a examinării și procedurile suplimentare aplicabile conturilor de entitate preexistente

1. Examinarea conturilor de entitate preexistente cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește, la data de 31 decembrie 2015, echivalentul în lei a 250.000 USD trebuie finalizată până la data de 31 decembrie 2017.

2. Examinarea conturilor de entitate preexistente cu un sold sau o valoare agregată a contului care nu depășește la data de 31 decembrie 2015 echivalentul în lei a 250.000 USD, dar depășește quantumul respectiv la data de 31 decembrie a unui an ulterior, trebuie finalizată în anul calendaristic următor anului în care soldul sau valoarea agregată a contului depășește acest quantum.

3. În cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor cu privire la un cont de entitate preexistent în urma căreia instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere sau alte documente asociate cu un cont sunt incorecte sau nu sunt de încredere, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească din nou statutul contului în conformitate cu procedurile prevăzute la subsecțiunea D din prezenta secțiune. Procedurile speciale de diligență fiscală prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII aplicabile documentelor justificative se aplică, de asemenea, și oricărei alte documentații pe care se bazează procedurile prevăzute la subsecțiunea D.

4. Instituția financiară raportoare trebuie să aplice următoarele proceduri cel târziu în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare adecvate sau cel târziu în 90 de zile calendaristice de la descoperirea modificării circumstanțelor cu privire la contul de entitate preexistent:

a) pentru a determina dacă titularul contului de entitate preexistent este o persoană care face obiectul raportării,

instituția financiară raportoare trebuie să obțină fie o declarație pe propria răspundere, fie documente care să dovedească valabilitatea declarației pe propria răspundere sau a documentelor inițiale. De asemenea, instituția financiară raportoare trebuie să păstreze noua declarație pe propria răspundere sau documentele noi în copie certificată sau copie simplă, conform procedurilor interne proprii. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate să obțină o declarație pe propria răspundere nouă sau să confirme valabilitatea declarației pe propria răspundere sau a documentelor inițiale, trebuie să trateze titularul contului de entitate preexistent ca fiind rezident al jurisdicției care face obiectul raportării în care titularul contului de entitate preexistent a declarat că este rezident în declarația inițială, dar și în jurisdicția care face obiectul raportării în care titularul contului de entitate preexistent ar putea fi rezident ca urmare a modificării circumstanțelor;

b) pentru a determina dacă titularul contului de entitate preexistent este o instituție financiară, o ENF activă sau o ENF pasivă, instituția financiară raportoare trebuie să obțină documente suplimentare sau o declarație pe propria răspundere pentru a stabili statutul titularului contului de entitate preexistent drept o ENF activă sau o instituție financiară. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate să obțină documentele suplimentare sau declarația pe propria răspundere, trebuie să trateze titularul contului de entitate preexistent drept ENF pasivă;

c) pentru a determina dacă persoana care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să obțină fie o declarație pe propria răspundere nouă, fie documente care să dovedească valabilitatea declarației pe propria răspundere sau a documentelor inițiale. De asemenea, instituția financiară raportoare trebuie să păstreze noua declarație pe propria răspundere sau documentele noi, în copie certificată sau copie simplă, conform procedurilor interne proprii. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate să obțină o declarație pe propria răspundere nouă sau să confirme valabilitatea declarației pe propria răspundere sau a documentelor inițiale, aceasta trebuie să se bazeze pe indiciile descrise la pct. 12 subsecțiunea B din secțiunea III pe care le deține în registrele sale pentru o astfel de persoană care exercită controlul pentru a determina dacă este o persoană care face obiectul raportării.

SECȚIUNEA VI

Proceduri de diligență fiscală în ceea ce privește conturile de entitate noi

Următoarele proceduri se aplică în scopul identificării conturilor care fac obiectul raportării dintre conturile de entitate noi.

Pentru conturile de entitate noi, instituția financiară raportoare trebuie să aplice următoarele proceduri de examinare, prevăzute la pct. 1 și pct. 2, pentru a stabili dacă contul este deținut de una sau mai multe persoane care fac obiectul raportării sau de ENF pasive cu una sau mai multe

persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării:

1. să stabilească dacă entitatea este o persoană care face obiectul raportării, sens în care instituția financiară trebuie:

a) să obțină o declarație pe propria răspundere, care poate face parte din documentația de deschidere a contului, care permite instituției financiare raportoare să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale a/ale titularului contului de entitate nou și să confirme caracterul rezonabil al respectivei declarații pe propria răspundere pe baza informațiilor obținute de instituția financiară raportoare în legătură cu deschiderea contului, inclusiv eventualele documente colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului. În cazul în care entitatea certifică faptul că nu are rezidență fiscală, instituția financiară raportoare se poate baza pe adresa sediului principal al entității pentru a stabili rezidența titularului contului de entitate nou;

b) să considere contul drept cont care face obiectul raportării dacă declarația pe propria răspundere indică faptul că titularul contului de entitate nou este rezident într-o jurisdicție care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care aceasta stabilește în mod rezonabil, pe baza informațiilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public, astfel cum sunt definite la pct. 2, subsecțiunea D din secțiunea V, că titularul contului de entitate nou nu este o persoană care face obiectul raportării în legătură cu respectiva jurisdicție care face obiectul raportării;

2. să stabilească dacă entitatea este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării. Cu privire la titularul contului de entitate nou, inclusiv o entitate care este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească dacă titularul contului de entitate nou este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării. În cazul în care oricare dintre persoanele care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, atunci contul trebuie considerat drept un cont care face obiectul raportării. În cursul stabilirii acestor elemente, instituția financiară raportoare trebuie să respecte orientările de la lit. a)—c) în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor:

a) să stabilească dacă titularul contului de entitate nou este o ENF pasivă. În acest scop, instituția financiară raportoare trebuie să se bazeze pe o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate nou pentru a stabili statutul acestuia, cu excepția cazului în care există informații aflate în posesia sa sau disponibile public, astfel cum sunt definite la pct. 2, subsecțiunea D din secțiunea V, pe baza cărora poate stabili în mod rezonabil că titularul contului de entitate nou este o ENF activă sau o instituție financiară, alta decât o entitate de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea a VIII-a care nu este o instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă. În cazul în care instituția financiară raportoare nu poate determina statutul titularului contului de entitate nou ca fiind o ENF activă sau o instituție financiară, alta decât o entitate de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17, subsecțiunea A din secțiunea a VIII-a care nu este o instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă, atunci instituția financiară raportoare trebuie să îl considere pe acesta drept o ENF pasivă;

b) să stabilească persoanele care exercită controlul asupra titularului contului de entitate nou. În acest scop, instituția financiară raportoare se poate baza pe informațiile colectate și păstrate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului;

c) să stabilească dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării. În acest scop, instituția financiară raportoare se poate baza pe o declarație pe propria răspundere din partea titularului contului de entitate nou sau a respectivei persoane care exercită controlul, în conformitate cu prevederile de la lit. c), pct. 6, subsecțiunea D din secțiunea V;

3. pentru a stabili dacă un cont de entitate nou este deținut de una sau mai multe entități care sunt persoane care fac obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să urmeze procedurile de examinare de la pct. 1 în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor. În cazul în care un cont de entitate nou este deținut de mai multe entități, iar oricare dintre aceste entități este o persoană care face obiectul raportării atunci contul trebuie tratat drept cont care face obiectul raportării;

4. prevederile referitoare la declarația pe propria răspundere aplicabile conturilor de entitate preexistente prevăzute la secțiunea V, subsecțiunea D, pct. 3 sunt aplicabile și declarațiilor pe propria răspundere prevăzute de această secțiune.

De asemenea, instituția financiară raportoare în cadrul procedurii de deschidere a unui cont se poate baza pe declarația pe propria răspundere furnizată de un client pentru un alt cont al său, astfel cum este prevăzut la pct. 11, subsecțiunea C din secțiunea IV;

5. la deschiderea contului, odată ce instituția financiară raportoare a obținut declarația pe propria răspundere care îi permite să stabilească rezidența fiscală/rezidențele fiscale ale titularului de cont, instituția financiară raportoare trebuie să confirme caracterul rezonabil al unei astfel de declarații în conformitate cu prevederile de la pct. 16—18, subsecțiunea C din secțiunea IV;

6. declarația pe propria răspundere poate să fie precompletată de instituția financiară raportoare astfel încât să includă informațiile despre titularul contului de entitate nou, cu excepția rezidenței fiscale/rezidențelor fiscale, în măsura în care acestea sunt deja în registrele sale;

7. cerințele pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi, prevăzute la pct. 3—6, subsecțiunea B și la pct. 4—9, subsecțiunea C din secțiunea IV, sunt aplicabile și pentru valabilitatea declarațiilor pe propria răspundere în legătură cu conturile de entitate noi.

Cerințele privind procedura de remediere a erorilor din declarațiile pe propria răspundere în legătură cu conturile de persoană fizică noi și cerința de a obține declarații pe propria răspundere pentru fiecare cont în parte și documentele colectate de alte persoane, prevăzute la pct. 10—14 de la subsecțiunea C din secțiunea IV, sunt aplicabile și pentru declarațiile referitoare la conturile de entitate noi;

8. în cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor cu privire la un cont de entitate nou în urma căreia instituția

financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere sau alte documente asociate contului sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere, instituția financiară raportoare trebuie să stabilească din nou statutul contului în conformitate cu procedurile prevăzute la pct. 3 și pct. 4, subsecțiunea E de la secțiunea V.

SECȚIUNEA VII

Proceduri speciale de diligență fiscală

Prezenta secțiune conține proceduri speciale de diligență fiscală pe care instituțiile financiare raportoare trebuie să le aplice în plus față de procedurile generale de diligență fiscală prevăzute în secțiunea II și față de oricare alte proceduri specifice de diligență fiscală aplicabile conturilor păstrate de acestea. Aceste proceduri reprezintă măsurile de încredere aplicabile declarației pe propria răspundere și documentelor justificative, o procedură de diligență fiscală alternativă pentru contractele de asigurare cu valoare de răscumpărare și pentru contractele cu rentă viageră deținute de beneficiarii persoane fizice și, pentru agregarea conturilor, și normele de conversie a monedei.

A. Utilizarea declarațiilor pe propria răspundere și a documentelor justificative. Prezenta subsecțiune conține măsurile de încredere aplicabile declarației pe propria răspundere și documentelor justificative.

1. Instituția financiară raportoare nu se poate baza pe o declarație pe propria răspundere sau pe documente justificative în cazul în care instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere sau documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere.

2. Instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că declarația pe propria răspundere sau documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere dacă deține date cu privire la faptele sau afirmațiile dintr-o declarație pe propria răspundere sau din alte documente, inclusiv informațiile deținute de responsabilul pentru relația cu clienții, dacă este cazul, care sunt de natură să determine instituția financiară raportoare să nu mai considere de încredere informațiile primite. Instituția financiară raportoare nu se poate baza pe o declarație pe propria răspundere a titularului de cont, dacă declarația sau documentele justificative sunt incorecte sau contrazic declarația persoanei care face obiectul raportării cu privire la statutul acesteia.

3. Măsuri de încredere aplicabile declarației pe propria răspundere:

a) instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că o declarație pe propria răspundere furnizată de o persoană este incorectă sau nu mai este de încredere dacă:

- (i) declarația este incompletă cu privire la oricare dintre elementele declarației pe propria răspundere care sunt relevante pentru afirmațiile făcute de persoana respectivă;
- (ii) declarația conține orice informații contradictorii cu afirmațiile persoanei respective; sau

(iii) instituția financiară raportoare deține informații aferente altui cont care diferă de afirmațiile persoanei respective;

b) instituția financiară raportoare care recurge la un furnizor de servicii pentru examinarea și păstrarea declarațiilor pe propria răspundere este considerată a cunoaște sau a avea motive să cunoască faptele cunoscute de furnizorul de servicii.

4. Măsuri de încredere aplicabile documentelor justificative:

a) instituția financiară raportoare poate să nu se bazeze pe documentele justificative furnizate de o persoană dacă documentele justificative nu stabilesc în mod rezonabil identitatea persoanei care prezintă documentele justificative;

b) instituția financiară raportoare poate să nu se bazeze pe documentele justificative dacă:

- (i) acestea conțin informații care se contrazic cu afirmațiile persoanei cu privire la statutul acesteia;
- (ii) instituția financiară raportoare are informații provenite de la alt cont care sunt în contradicție cu statutul persoanei; sau
- (iii) documentele justificative nu conțin informațiile necesare pentru a stabili statutul unei persoane;

c) instituția financiară raportoare nu este obligată să se bazeze pe o situație financiară auditată pentru a stabili dacă un titular de cont realizează un anumit prag de active. Dacă instituția financiară raportoare alege să se bazeze pe situația financiară, aceasta cunoaște sau are motive să cunoască faptul că statutul declarat nu mai este de încredere sau este incorect doar dacă activele totale din situația financiară a titularului de cont nu se încadrează în pragurile admise sau notele explicative la situația financiară arată că titularul contului nu este eligibil pentru statutul declarat;

d) dacă instituția financiară raportoare alege să se bazeze pe o situație financiară auditată pentru a stabili dacă titularul de cont este o ENF activă, trebuie să examineze bilanțul și contul de profit și pierdere pentru a determina dacă titularul contului realizează pragurile de venit și de active prevăzute la lit. a), pct. 9, subsecțiunea D din secțiunea VIII și notele explicative la situațiile financiare pentru a descoperi dacă există vreun criteriu care să indice faptul că titularul contului este o instituție financiară;

e) dacă instituția financiară raportoare alege să se bazeze pe o situație financiară auditată pentru a stabili statutul titularului de cont care nu presupune îndeplinirea de către titularul de cont a unui anumit prag de venituri sau de active, aceasta trebuie să examineze doar notele explicative la situația financiară pentru a determina dacă aceasta justifică statutul declarat. Dacă instituția financiară raportoare nu alege să se bazeze pe o situație financiară auditată pentru a stabili statutul titularului de cont (spre exemplu, pentru că deține alte documente care stabilesc statutul titularului de cont), instituția financiară raportoare nu trebuie să efectueze o analiză independentă a situației financiare doar pentru că a obținut situația financiară auditată în cursul procedurii de deschidere de cont sau al altor proceduri.

f) instituția financiară raportoare nu este obligată să se bazeze pe actele de constituire pentru a stabili dacă entitatea are un anume statut. Cu toate acestea, dacă instituția financiară raportoare alege să facă acest lucru, aceasta trebuie să

examineze actele de constituire în măsura în care este necesar pentru a stabili dacă cerințele aplicabile unui anumit statut sunt îndeplinite și dacă aceste acte sunt valabile, fără a fi nevoită să analizeze și restul actelor de constituire.

5. Limite de a cunoaște sau a avea motive să cunoască:

a) pentru a stabili dacă instituția financiară raportoare care păstrează un cont de entitate preexistent cunoaște sau are motive să cunoască faptul că statutul aplicat entității este incorect sau nu este de încredere, aceasta trebuie să verifice doar informațiile care contrazic statutul declarat, dacă aceste informații sunt cuprinse în dosarul principal al clientului, în cele mai recente declarații pe propria răspundere, în documentele justificative, în cel mai recent contract de deschidere de cont și în cea mai recentă documentație cu privire la măsurile de cunoaștere a clienței specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului sau cu privire la alte scopuri de reglementare;

b) instituția financiară raportoare care păstrează mai multe conturi pentru o singură persoană cunoaște sau are motive să cunoască dacă statutul persoanei respective este incorect în baza informațiilor deținute pentru un alt cont al persoanei respective, doar în măsura în care conturile trebuie să fie agregate în temeiul subsecțiunii C din prezenta secțiune sau să fie considerate drept un singur cont în scopul îndeplinirii procedurilor de la pct. 1—4 din prezenta subsecțiune;

c) instituția financiară raportoare nu consideră o declarație pe propria răspundere sau documentele justificative ca fiind incorecte doar pentru că a intervenit o schimbare de adresă în cadrul aceleiași jurisdicții care face obiectul raportării, față de prima adresă;

d) instituția financiară raportoare nu consideră o declarație pe propria răspundere sau documentele justificative ca fiind incorecte doar pentru că descoperă oricare dintre indiciile prevăzute la lit. b)—d), pct. 12, subsecțiunea B din cadrul secțiunii III, iar aceste indicii contrazic declarația sau documentele justificative.

B. Proceduri alternative pentru conturile financiare deținute de beneficiari persoane fizice ai unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau ai unui contract de rentă viageră și pentru contractele de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau pentru contractele de rentă viageră de grup.

1. Instituția financiară raportoare poate considera că un beneficiar persoană fizică (altul decât deținătorul) al unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră care beneficiază de o indemnizație de deces nu este o persoană care face obiectul raportării și poate considera un astfel de cont financiar ca nefiind un cont care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care instituția financiară raportoare are informații concrete sau are motive să cunoască faptul că beneficiarul este o persoană care face obiectul raportării.

2. Instituția financiară raportoare are motive să cunoască faptul că beneficiarul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră este o persoană care face obiectul raportării dacă informațiile colectate și asociate respectivului beneficiar conțin indicii conform celor prevăzute la pct. 12, subsecțiunea B din secțiunea III. În cazul

în care o instituție financiară raportoare deține informații concrete sau are motive să cunoască faptul că beneficiarul este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare trebuie să respecte procedurile de la subsecțiunea B din secțiunea III.

3. Instituția financiară raportoare poate considera un cont financiar care constă în participația de care beneficiază un membru în cadrul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau al unui contract de rentă viageră de grup drept un cont financiar care este un cont care nu face obiectul raportării, până la data la care suma respectivă trebuie plătită angajatului/deținătorului unui certificat sau beneficiarului, în cazul în care contul financiar care constă în participația de care beneficiază un membru în cadrul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau al unui contract de rentă viageră de grup îndeplinește următoarele cerințe:

a) contractul de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup sau contractul de rentă viageră de grup îi este emis unui angajator și asigură cel puțin 25 de angajați/deținători de certificate;

b) angajatul/deținătorul/ii de certificate au dreptul să beneficieze de orice valoare înscrisă în contract în legătură cu participația lor și să numească beneficiari pentru indemnizația plătită la decesul angajatului; și

c) suma agregată plătită oricărui angajat/deținător de certificat sau beneficiar nu depășește echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

4. Termenul „Contract de asigurare cu valoare de răscumpărare de grup” înseamnă un contract de asigurare cu valoare de răscumpărare care:

a) asigură persoanelor fizice care sunt afiliate prin intermediul unui angajator, al unei organizații profesionale, al unui sindicat ori al altei asociații sau grupări; și

b) impune plata unei prime pentru fiecare membru al grupului (sau membru al unei categorii din cadrul grupului), care este stabilită fără a lua în considerare caracteristicile individuale de sănătate, altele decât vârsta, genul și obiceiurile legate de fumat ale respectivului membru al grupului (sau ale categoriei de membri).

5. Termenul „Contract de rentă viageră de grup” înseamnă un contract de rentă viageră în care creditorii sunt persoane fizice care sunt afiliate prin intermediul unui angajator, al unei organizații profesionale, al unui sindicat ori al altei asociații sau grupări.

C. Norme privind agregarea soldurilor conturilor și conversia monetară

1. Agregarea conturilor de persoană fizică și a conturilor de entitate se realizează astfel:

a) instituția financiară raportoare are obligația de a agrega sau de a lua în considerare toate conturile financiare administrate de către aceasta sau de o entitate afiliată, dar numai în măsura în care sistemele informatice ale instituției financiare raportoare arată o legătură între conturile financiare prin referire la un element de date, cum ar fi numărul de client sau numărul/numerele de identificare fiscală, și permite agregarea soldurilor sau a valorii conturilor;

b) fiecărui titular al unui cont financiar deținut în comun i se atribuie soldul sau valoarea integrală a contului financiar deținut în comun în scopul aplicării cerințelor privind agregarea.

2. În scopul stabilirii soldului sau a valorii agregate a conturilor financiare deținute de o persoană, pentru a stabili dacă un cont financiar este un cont cu valoare mare, instituția financiară raportoare are, de asemenea, obligația ca, pe lângă normele de agregare a conturilor prevăzute mai sus, în cazul oricăror conturi financiare cu privire la care responsabilul pentru relații cu clienții cunoaște sau are motive să cunoască faptul că sunt în mod direct sau indirect deținute, controlate sau instituite (altfel decât în capacitate fiduciară) de către aceeași persoană, de a agrega toate conturile respective. Această cerință prevede agregarea tuturor conturilor pe care responsabilul pentru relații cu clienții le-a asociat între ele prin intermediul unui nume, cod de relație, număr de identificare client, numărul/numerele de identificare fiscală sau alt indicator similar sau pe care responsabilul pentru relații cu clienții le-ar asocia în mod regulat între ele în temeiul procedurilor instituției financiare sau ale departamentului, diviziei sau unității cu care responsabilul pentru relații cu clienții este asociat.

3. Instituțiile financiare raportoare trebuie să folosească sumele echivalente în lei pentru sumele exprimate în dolari SUA, în vederea stabilirii pragurilor de raportare din prezenta anexă. Instituțiile financiare raportoare care funcționează în mai multe state pot să aplice sumele cu titlu de prag exprimate în dolari SUA, alături de sumele echivalente în alte monede naționale.

SECȚIUNEA VIII

Definițiile termenilor

Următorii termeni sunt definiți în continuare:

A. Instituție financiară raportoare

1. Termenul „instituție financiară raportoare” înseamnă orice instituție financiară care nu este o instituție financiară nonraportoare. Termenul „instituție financiară” înseamnă:

- (i) orice instituție financiară care este rezidentă în România, dar exclude orice sucursală a respectivei instituții financiare care se află în afara teritoriului României; și
- (ii) orice sucursală a unei instituții financiare care nu este rezidentă în România, în cazul în care sucursala respectivă se află în România.

2. Termenul „instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă” înseamnă:

- a) orice instituție financiară care este rezidentă într-o jurisdicție participantă, dar exclude orice sucursală a respectivei instituții financiare care se află în afara teritoriului jurisdicției participante; și
- b) orice sucursală a unei instituții financiare care nu este rezidentă într-o jurisdicție participantă, în cazul în care sucursala respectivă se află într-o jurisdicție participantă.

3. Instituția financiară dintr-o jurisdicție participantă, așa cum este definită la pct. 2, este „rezidentă” într-o jurisdicție participantă dacă este supusă cadrului legal al respectivei jurisdicții participante.

4. În cazul în care o/un fiducie/trust, după caz, este o Instituție financiară, indiferent în ce jurisdicție participantă are rezidența fiscală, fiduciu/trustul este considerat(ă) a se supune cadrului legal al respectivei jurisdicții dacă unul sau mai mulți fiduciarari sunt rezidenți în respectiva jurisdicție, cu excepția cazului în care fiduciu/trustul raportează toate informațiile altei jurisdicții participante unde are rezidența fiscală, în conformitate cu prezenta anexă cu privire la conturile care fac obiectul raportării administrate de fiducie/trust.

5. În cazul în care o instituție financiară, alta în afară de fiducie/trust, după caz, nu are o rezidență fiscală, fie pentru că este considerată ca fiind transparentă din punct de vedere fiscal sau este localizată într-o jurisdicție care nu impozitează veniturile, atunci această instituție financiară este considerată ca fiind rezidentă a jurisdicției participante și este, în consecință, o instituție financiară a jurisdicției respective dacă:

- a) este înființată în baza legilor din jurisdicția participantă; sau
- b) locul conducerii sale efective se află în jurisdicția participantă; sau
- c) se supune supravegherii financiare din jurisdicția participantă.

6. În cazul în care instituția financiară, alta decât o fiducie/un trust, după caz, are rezidența în două sau mai multe jurisdicții participante, această instituție financiară se supune obligațiilor de raportare și de diligență fiscală din jurisdicția participantă în care își administrează contul/conturile financiar/e.

7. În scopul aplicării procedurilor de diligență fiscală și de raportare prevăzute în prezenta anexă, termenul „sucursală” înseamnă un loc de afaceri sau un birou al unei instituții financiare care este considerat o sucursală în temeiul legislației privind înființarea într-o jurisdicție sau care este reglementat în alt mod de legislația unei jurisdicții ca fiind diferită de alte locuri de afaceri sau birouri sau sucursale ale instituției financiare. O sucursală include un loc de afaceri sau un birou al instituției financiare situat într-o jurisdicție în care instituția financiară este rezidentă și un birou al instituției financiare situat într-o jurisdicție în care instituția financiară este înființată. Toate locurile de afaceri sau birourile instituției financiare raportoare dintr-o singură jurisdicție vor fi considerate drept o singură sucursală.

8. Termenul „instituție financiară” înseamnă o instituție de custodie, o instituție depozitară, o entitate de investiții sau o companie de asigurări specificată.

9. Termenul „instituție de custodie” înseamnă orice entitate care deține, ca parte substanțială a activității sale, active financiare în contul unor terți. O entitate deține, ca parte substanțială a activității sale, active financiare în contul unor terți dacă venitul brut al entității atribuit deținerii de active financiare și serviciilor financiare conexe este egal sau mai mare de 20% din venitul brut al entității pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele:

- a) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie sau în ultima zi a unei perioade contabile care nu este un an calendaristic dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau
- b) perioada în cursul căreia entitatea a existat.

10. Termenul „venit atribuibil deținerii de active financiare și servicii financiare conexe” se referă la:

a) onorarii pentru custodia, administrarea contului și taxe de transfer;

b) comisioanele și taxele realizate din executarea și taxarea tranzacțiilor de titluri cu privire la activele financiare deținute în custodie;

c) veniturile realizate din extinderea creditului către clienți cu privire la activele financiare deținute în custodie sau obținute printr-o extindere de credit;

d) venituri realizate pe o plajă de licitare a activelor financiare deținute în custodie;

e) onorarii pentru furnizarea consultațiilor financiare în legătură cu activele financiare deținute sau susceptibil să fie deținute în custodie de entitate; și

f) pentru serviciile de compensare și decontare.

11. Entitățile care păstrează și administrează active financiare în numele unor terți, precum băncile de custodie, brokerii și depozitarii centrali de valori mobiliare, sunt considerate în general drept instituții de custodie. Entitățile care nu dețin active financiare pentru terți nu sunt considerate instituții de custodie.

12. Termenul de „instituție depozitară” înseamnă orice entitate care atrage depozite în cadrul obișnuit al activității bancare sau al unei activități similare.

13. O entitate este considerată a fi implicată în „activități bancare sau alte activități similare” dacă, în cadrul obișnuit al activității sale cu clienții, entitatea atrage depozite sau alte investiții similare de fonduri și se angajează în mod regulat într-una sau multe dintre activitățile de mai jos:

a) acordă credite în cont propriu;

b) cumpără, vinde, reduce sau negociază conturi de creanțe, obligații de plată în tranșe, bilete la ordin, trate, cecuri, cambii, acceptări sau alte certificate de îndatorare;

c) emite scrisori de credit și negociază trate utilizate în temeiul acestora;

d) oferă fiducii și servicii fiduciare;

e) finanțează tranzacții de schimb valutar; sau

f) încheie, cumpără sau vinde contracte de leasing financiar sau active luate în leasing.

14. Băncile, organizațiile cooperatiste de credit, băncile de economisire și creditare în domeniul locativ și băncile de credit ipotecar sunt considerate în general instituții depozitare. Cu toate acestea, dacă o entitate desfășoară o activitate bancară sau similară, se stabilește în funcție de caracterul real al acestor activități ale entității.

15. În categoria instituțiilor depozitare definite conform prezentei subsecțiuni se încadrează și casele de ajutor reciproc, reglementate potrivit legislației specifice.

16. O instituție nu este considerată a fi implicată într-o activitate bancară sau în alte activități similare dacă instituția acceptă depozite de la persoane, doar ca garanții aferente unei vânzări sau închirieri de bunuri imobile sau conform unei alte convenții financiare încheiate între instituție și persoana care deține depozitul la această entitate.

17. Termenul „entitate de investiții” înseamnă orice entitate:

a) care desfășoară, ca activitate principală, una sau mai multe dintre următoarele activități ori operațiuni pentru sau în numele unui client, fără a include oferirea de consultanță neobligatorie acestuia privind investițiile:

(i) tranzacții cu instrumente de piață monetară (cecuri, certificate de trezorerie, certificate de depozit, instrumente derivate etc.); schimb valutar; instrumente în materie de schimb valutar, rata dobânzii și indici bursieri; titluri de valoare transferabile sau tranzacții la termen cu mărfuri;

(ii) administrarea individuală și colectivă a portofoliului; sau

(iii) investirea, administrarea sau gestionarea în alt mod de active financiare sau bani în numele altor persoane; sau

b) al cărei venit brut provine în principal din activități de investire, reinvestire sau tranzacționare de active financiare, în cazul în care entitatea este administrată de către o altă entitate care este o instituție depozitară, o instituție de custodie, o companie de asigurări specificată sau o entitate de investiții, astfel cum sunt prevăzute la lit. a).

18. O entitate este administrată de altă entitate dacă entitatea care o administrează desfășoară fie direct, fie prin intermediul unui furnizor de servicii, oricare dintre activitățile sau operațiunile prevăzute la pct. 17 lit. a) în numele entității administrate.

Totuși, o entitate nu administrează o altă entitate în cazul în care nu are competență discreționară de a administra în tot sau în parte activele acelei entități.

În cazul în care o entitate este administrată de un mix de instituții financiare, ENF sau de persoane fizice, entitatea este considerată a fi administrată de o altă entitate care este o instituție depozitară, o instituție de custodie, o companie de asigurări specificată sau o entitate de investiții, astfel cum sunt prevăzute la pct. 17 lit. a), dacă una dintre entitățile care o administrează este o entitate de acest fel.

19. O entitate este considerată a desfășura ca activitate principală una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la pct. 17 lit. a), sau venitul brut al unei entități este atribuibil în principal activităților de investire, reinvestire sau tranzacționare de active financiare în sensul pct. 17 lit. b), în cazul în care venitul brut al entității atribuibil activităților relevante este egal sau mai mare de 50% din venitul brut al entității pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele:

a) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie a anului dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau

b) perioada în cursul căreia entitatea a existat.

Termenul „entitate de investiții” nu include o entitate care este o ENF activă, întrucât entitatea respectivă îndeplinește oricare dintre criteriile prevăzute la pct. 9 lit. d)—g), subsecțiunea D.

20. O entitate este considerată a fi o entitate de investiții dacă funcționează sau se declară drept un organism de plasament colectiv, fond mutual, fond tranzacționat la bursă, fond de capital privat, fond speculativ, fond cu capital de risc, fond pentru preluări realizate cu capital împrumutat sau orice alt organism de

investiții similar înființat în baza unei strategii de investiții pentru investire, reinvestire sau tranzacționare de active financiare.

Nu se consideră entitate de investiții entitatea care se comportă ca o societate de investire, administrare sau gestionare a drepturilor asupra unor bunuri imobile care nu sunt titluri de datorie în numele altor persoane, precum o fiducie de investiții imobiliare.

21. Termenul de entitate de investiții trebuie interpretat într-o manieră consecventă cu cea utilizată în definiția termenului „instituție financiară” din recomandările Grupului de acțiune financiară.

22. Termenul „activ financiar” include un titlu de valoare, de exemplu, acțiuni în cadrul capitalului unei societăți; participații în capitalurile proprii sau dreptul la beneficii în cadrul unui parteneriat deținut de mulți asociați sau cotate la bursă sau în cadrul unei fiducii; bilete la ordin, obligațiuni sau alte titluri de datorie. De asemenea, termenul „activ financiar” include drepturi generate de un parteneriat, o marfă, un swap, de exemplu, swap pe rata dobânzii, swap valutar, swap de bază, rată de dobândă cu plafon maxim, rată de dobândă cu prag minim, swap pe mărfuri, swap pe acțiuni, swap pe indici bursieri și acorduri similare, un contract de asigurare sau un contract de rentă viageră sau orice dobândă, inclusiv un contract de tip futures sau forward sau o opțiune în legătură cu un titlu de valoare, drepturi generate de un parteneriat, o marfă, un swap, un contract de asigurare sau un contract de rentă viageră. Termenul activ financiar nu include drepturile directe asupra unor bunuri imobile, care să nu fie titluri de datorie.

23. Titlurile de creanță negociabile care sunt tranzacționate pe o piață reglementată sau pe o piață extrabursieră și distribuite și deținute prin intermediul instituțiilor financiare și acțiunile sau titlurile la o fiducie de investiții imobiliare sunt considerate în general active financiare.

24. Termenul „companie de asigurări specificată” înseamnă orice entitate care este o companie de asigurări sau societatea holding a unei companii de asigurări reglementată ca o societate de asigurări în temeiul Legii nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare, care emite sau este obligată să efectueze plăți cu privire la un contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau la un contract de rentă viageră.

25. O companie de asigurări este o entitate:

a) al cărei venit brut, spre exemplu, veniturile din primele brute și din investițiile brute, asociate cu asigurarea, reasigurarea, și contractul cu rentă viageră, depășește 50% din venitul total brut din anul calendaristic imediat precedent; sau

b) a cărei valoare agregată a activelor asociate cu asigurarea, reasigurarea și contractele cu rentă viageră depășește 50% din totalul activelor în orice moment pe durata anului calendaristic anterior.

26. Majoritatea companiilor de asigurări de viață sunt considerate în general companii de asigurare specificate. Entitățile care nu emit contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare sau contracte cu rentă viageră și nici nu sunt obligate să facă plăți cu privire la acestea nu sunt considerate a fi companii de asigurare specificate.

27. Activitățile de constituire de rezerve ale unei companii de asigurare nu determină considerarea companiei drept o instituție de custodie, o instituție depozitară sau o entitate de investiții.

B. Instituție financiară nonraportoare

1. Termenul „instituție financiară nonraportoare” înseamnă orice instituție financiară care este:

a) o entitate guvernamentală, o organizație internațională sau o bancă centrală, în afară de situațiile care se referă la o plată care derivă dintr-o obligație care incumbă în legătură cu o activitate financiară comercială de tipul celor desfășurate de o companie de asigurări specificată, de o instituție de custodie sau de o instituție depozitară;

b) un fond de pensii cu participare largă; un fond de pensii cu participare restrânsă; un fond de pensii al unei entități guvernamentale, al unei organizații internaționale sau al unei bănci centrale; sau un emitent de carduri de credit calificat;

c) orice altă entitate care prezintă un risc scăzut de a fi utilizată pentru evaziune fiscală care are caracteristici similare în mod substanțial cu oricare dintre entitățile prevăzute la lit. a) și b), cu condiția ca statutul respectivei entități drept instituție financiară nonraportoare să nu aducă atingere prevederilor art. 62 alin. (1) și (2) și art. 291 alin. (4);

d) un organism de plasament colectiv exceptat; sau

e) o fiducie, în măsura în care fiduciarul este o instituție financiară raportoare și raportează toate informațiile în conformitate cu secțiunea I cu privire la toate conturile fiduciei care fac obiectul raportării.

2. Termenul „entitate guvernamentală” înseamnă Guvernul României sau al unei alte jurisdicții, orice subdiviziune politică a României sau a unei alte jurisdicții care include un stat, o provincie, un județ sau o localitate. De asemenea, înseamnă orice organism sau agenție deținută integral de România sau de o altă jurisdicție ori de una sau mai multe dintre subdiviziunile sus-menționate, fiecare reprezentând o entitate guvernamentală. Această categorie este alcătuită din părți integrante, entități controlate și subdiviziuni politice ale României sau ale unei alte jurisdicții:

a) O „parte integrantă” a României sau a unei alte jurisdicții înseamnă orice persoană, organizație, agenție, birou, fond, organism public sau alt organism, oricare ar fi denumirea sa, care constituie o autoritate administrativă a României sau a unei alte jurisdicții. Veniturile nete ale autorității administrative trebuie să fie creditate contului propriu al acesteia sau altor conturi ale României sau al unei alte jurisdicții și nicio parte a acestora nu trebuie să revină în beneficiul vreunei persoane private. O parte integrantă nu include nicio persoană fizică ce este un membru al Guvernului, funcționar sau administrator care acționează cu titlu privat sau personal;

b) O „entitate controlată” înseamnă o entitate care este, formal, separată de România sau de altă jurisdicție sau care constituie, în alt mod, o entitate juridică separată, cu condiția ca:

(i) entitatea să fie deținută și controlată, în totalitate, de una sau mai multe entități guvernamentale, direct sau prin intermediul uneia sau al mai multor entități controlate;

(ii) veniturile nete ale entității să fie creditate contului propriu al acesteia sau altor conturi ale uneia sau ale

mai multor entități guvernamentale și nicio parte a acestora să nu revină în beneficiul vreunei persoane private; și

(iii) activele entității să revină uneia sau mai multor entități guvernamentale în momentul dizolvării acesteia;

c) Venitul nu revine în beneficiul persoanelor în cazul în care respectivele persoane sunt beneficiarii-țintă ai unui program guvernamental, iar activitățile din cadrul programului sunt desfășurate pentru publicul larg în interes general sau se referă la administrarea unei părți a Guvernului. Cu toate acestea, sub rezerva dispozițiilor anterioare, se consideră că venitul revine în beneficiul persoanelor în cazul în care este obținut din folosirea unei entități guvernamentale pentru a desfășura o activitate comercială, cum ar fi o activitate bancară comercială, care furnizează servicii financiare persoanelor.

3. Termenul „organizație internațională” înseamnă orice organizație internațională ori agenție sau organism deținut în totalitate de aceasta. Această categorie include orice organizație interguvernamentală (inclusiv o organizație supranațională) care:

- (i) este alcătuită în primul rând din guverne;
- (ii) are în vigoare un acord privind sediul sau un acord în mod fundamental similar cu România; și
- (iii) al cărei venit nu revine în beneficiul unor persoane private.

4. În România, termenul „bancă centrală” înseamnă Banca Națională a României, astfel cum este definită de prevederile art. 1 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, cu modificările și completările ulterioare.

5. Termenul „fond de pensii cu participare largă” înseamnă un fond instituit pentru a furniza beneficii cu titlu de pensie, indemnizații de invaliditate sau de deces sau orice combinație a acestora către beneficiari care sunt actuali sau foști angajați sau persoanele desemnate de către respectivii angajați ai unuia sau ai mai multor angajatori în schimbul unor servicii prestate, cu condiția ca fondul:

a) să nu aibă un singur beneficiar cu dreptul la mai mult de 5% din activele fondului;

b) să fie autorizat și să raporteze informații autorităților fiscale; și

c) să îndeplinească cel puțin una dintre următoarele cerințe:

- (i) fondul este, în general, scutit de la plata impozitului pe veniturile din investiții sau impozitarea acestor venituri este amânată sau impozitată cu o cotă redusă, datorită statutului său de fond de pensii sau regim de pensii;
- (ii) fondul primește cel puțin 50% din contribuțiile sale totale, altele decât transferurile de active de la alte regimuri prevăzute la pct. 5—7 din prezenta subsecțiune sau din conturile de pensii prevăzute la lit. a), pct. 19 de la subsecțiunea C, din partea angajatorilor care le finanțează;
- (iii) plățile sau retragerile din fond sunt permise numai în cazul producerii unor evenimente determinate legate de pensionare, invaliditate sau deces, cu excepția plăților periodice către alte fonduri de pensii prevăzute la pct. 5—7 din prezenta subsecțiune și a conturilor de

pensii prevăzute la lit. a), pct. 19 de la subsecțiunea C sau, în cazul efectuării de plăți sau de retrageri înainte de evenimentele determinate, se aplică sancțiuni; sau

(iv) contribuțiile angajaților, altele decât anumite contribuții autorizate la fond sunt limitate în funcție de venitul câștigat de angajat sau nu pot depăși, anual, echivalentul în lei a 50.000 USD, aplicând normele stabilite la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a privind agregarea soldurilor conturilor și conversia monetară.

6. Termenul „fond de pensii cu participare restrânsă” înseamnă un fond instituit pentru a furniza beneficii cu titlu de pensii sau indemnizații de invaliditate sau de deces către beneficiari care sunt actuali sau foști angajați sau persoanele desemnate de către respectivii angajați ai unuia sau ai mai multor angajatori în schimbul unor servicii prestate, cu următoarele condiții:

a) fondul să aibă mai puțin de 50 de participanți;

b) fondul să fie finanțat de unul sau mai mulți angajatori care nu sunt entități de investiții sau ENF pasive;

c) contribuțiile angajatului și ale angajatorului la fond, altele decât transferurile de active din conturile de pensii prevăzute la lit. a), pct. 20 de la subsecțiunea C, să fie limitate în funcție de venitul câștigat și, respectiv, de remunerarea angajaților;

d) participanții care nu sunt rezidenți ai României să nu aibă dreptul la mai mult de 20% din activele fondului; și

e) fondul să facă obiectul normelor legale în vigoare și să raporteze informații autorităților fiscale.

7. Termenul „fond de pensii al unei entități guvernamentale, al unei organizații internaționale sau al unei bănci centrale” înseamnă un fond instituit de o entitate guvernamentală, o organizație internațională sau o bancă centrală pentru a furniza beneficii cu titlu de pensii sau indemnizații de invaliditate sau de deces către beneficiari sau participanți care sunt actuali sau foști angajați sau persoanele desemnate de către respectivii angajați sau care nu sunt actuali sau foști angajați, dacă respectivele beneficii sunt acordate unor astfel de beneficiari sau participanți în schimbul unor servicii personale prestate pentru entitatea guvernamentală, organizația internațională sau banca centrală respectivă.

8. Termenul „emitent de carduri de credit calificat” înseamnă o instituție financiară care îndeplinește următoarele cerințe:

a) instituția financiară este o instituție financiară doar pentru că este un emitent de carduri de credit care atrage depozite numai atunci când un client face o plată care depășește soldul datorat cu privire la card și plățile în exces nu sunt restituite imediat clientului; și

b) anterior datei de 1 ianuarie 2016 sau începând cu această dată, instituția financiară pune în aplicare politici și proceduri fie pentru a împiedica un client de la a face o plată excedentară care depășește echivalentul în lei a 50.000 USD, fie pentru a asigura faptul că orice plată excedentară efectuată de un client peste cuantumul respectiv este restituită clientului în termen de 60 de zile, aplicând, în fiecare caz, normele prevăzute la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a, privind agregarea conturilor și conversia monetară. În acest sens, o plată excedentară a unui client nu se referă la solduri creditoare

aferente unor debite contestate, ci include soldurile creditoare rezultate din restituiri de mărfuri.

9. Termenul „organism de plasament colectiv exceptat” înseamnă o entitate de investiții care este reglementată ca organism de plasament colectiv, cu condiția ca toate drepturile asupra organismului de plasament colectiv să fie deținute de către sau prin intermediul unor persoane fizice sau entități care nu sunt persoane care fac obiectul raportării, cu excepția unei ENF pasive cu persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării.

Simplul fapt că organismul de plasament colectiv a emis acțiuni fizice la purtător nu împiedică o entitate de investiții care este reglementată ca organism de plasament colectiv să se încadreze drept organism de plasament colectiv exceptat, în următoarele condiții:

a) organismul de plasament colectiv să nu fi emis și să nu emită niciun fel de acțiuni fizice la purtător ulterior datei de 31 decembrie 2015;

b) organismul de plasament colectiv să retragă toate acțiunile respective în caz de răscumpărare;

c) organismul de plasament colectiv să îndeplinească procedurile de diligență fiscală prevăzute în secțiunile II—VII și să raporteze orice informații solicitate care trebuie raportate cu privire la orice astfel de acțiuni atunci când respectivele acțiuni sunt prezentate pentru răscumpărare sau alte forme de plată; și

d) organismul de plasament colectiv să fi instituit politici și proceduri pentru a se asigura că astfel de acțiuni sunt răscumpărate sau imobilizate cât mai curând posibil și, în orice caz, anterior datei de 1 ianuarie 2018.

C. Cont financiar

1. Termenul „cont financiar” înseamnă un cont administrat de o instituție financiară și include un cont de depozit, un cont de custodie și:

a) în cazul unei entități de investiții, orice drepturi aferente capitalului sau datoriei aparținând instituției financiare. Fără a aduce atingere dispozițiilor anterioare, termenul „cont financiar” nu include niciun drept aferent capitalului sau datoriei unei entități care este o entitate de investiții doar din motivul că aceasta:

- (i) prestează un serviciu de consiliere în investiții și acționează în numele; sau
- (ii) administrează portofolii ale unui client și acționează în numele acestuia în scopul realizării de investiții, de gestionare sau de administrare a activelor financiare depuse în numele clientului la o instituție financiară, alta decât respectiva entitate;

b) în cazul unei instituții financiare care nu este prevăzută la lit. a), orice drept aferent capitalului sau datoriei instituției financiare, în cazul în care categoria de drepturi a fost stabilită cu scopul de a evita raportarea în conformitate cu secțiunea I; și

c) orice contract de asigurare cu valoare de răscumpărare și orice contract de rentă viageră emis sau administrat de către o instituție financiară, altul decât o rentă viageră imediată, nelegată de investiții, netransferabilă care îi este emisă unei persoane fizice și corespunde unei pensii sau unei indemnizații

de invaliditate furnizate în cadrul unui cont care este un cont exclus.

Termenul „cont financiar” nu include niciun cont care este un cont exclus.

Pensia sau indemnizația de invaliditate includ indemnizațiile de pensie sau deces.

O „rentă imediată, nelegată de investiții, netransferabilă” este un contract cu rentă viageră netransferabilă care:

- (i) nu este un contract cu rentă viageră legat de investiții;
- (ii) este o rentă imediată; și
- (iii) este un contract cu rentă viageră.

Termenul „contract cu rentă viageră legată de investiții” este un contract cu rentă viageră în baza căruia beneficiile sau primele sunt modificate astfel încât să reflecte randamentul investiției sau valoarea de piață a activelor asociate cu contractul. Termenul „rentă imediată” înseamnă un contract cu rentă viageră care: (i) este achiziționat în schimbul unei singure prime sau rente; (ii) și nu mai târziu de un an de la data de achiziționare a contractului începe efectuarea de plăți anuale sau mai frecvente, substanțial egale și periodice. Termenul „contract cu rentă viageră” înseamnă un contract cu rentă viageră care prevede plăți pe timpul vieții unuia sau mai multor persoane fizice.

2. Termenul „cont de depozit” include orice cont comercial, cum ar fi: cont curent, de economii, la termen, de consemnațiuni, sau un cont a cărui existență este documentată printr-un certificat de depozit, de economii, de investiții, un certificat de îndatorare sau un alt instrument similar păstrat de o instituție financiară în cadrul obișnuit al activității bancare sau al unei activități similare. Un cont de depozit include, de asemenea, o sumă deținută de o companie de asigurări în temeiul unui contract de investiții cu garanție sau al unui acord similar care are drept scop plata sau creditarea de dobânzi către titular.

Titlurile de creanță negociabile care sunt tranzacționate pe o piață reglementată sau pe o piață extrabursieră și distribuite și deținute prin intermediul instituțiilor financiare nu sunt considerate în general conturi de depozit, ci active financiare.

3. Termenul „cont de custodie” înseamnă un cont, altul decât un contract de asigurare sau un contract de rentă viageră, care conține unul sau mai multe active financiare în beneficiul altei persoane.

4. Termenul „participație în capitalurile proprii” înseamnă, în cazul unui parteneriat care este o instituție financiară, o participație fie la capitalul, fie la profitul parteneriatului. În cazul unei fiducii care este o instituție financiară, o participație în capitalurile proprii este considerată a fi deținută de către orice persoană asimilată unui constituitor sau unui beneficiar al întregii fiducii sau a unei părți a acesteia sau a oricărei alte persoane fizice care exercită un control efectiv definitiv asupra fiduciei.

O persoană care face obiectul raportării va fi considerată beneficiar al unei fiducii dacă respectiva persoană care face obiectul raportării are dreptul de a primi, direct sau indirect, de exemplu, prin intermediul unui mandatar, o distribuție obligatorie sau poate primi, direct sau indirect, o distribuție discreționară din fiducie. În acest scop, un beneficiar care poate primi o distribuție discreționară din fiducie poate să fie considerat doar

un beneficiar al fiduciei dacă această persoană primește o distribuție în cursul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate, adică fie distribuția a fost plătită, fie este de plătit.

În cazul în care participațiile în capitalurile proprii sunt deținute prin intermediul unei instituții de custodie, această instituție este responsabilă pentru raportare.

5. Termenul „contract de asigurare” înseamnă un contract, altul decât un contract de rentă viageră, în conformitate cu care emitentul este de acord să plătească o sumă în momentul în care survine un eveniment asigurat specificat, legat de mortalitate, morbiditate, accident, răspundere civilă sau pagubă materială afectând o proprietate.

6. Termenul „contract de rentă viageră” înseamnă un contract în conformitate cu care emitentul este de acord să efectueze plăți pentru o anumită perioadă de timp, determinată, în totalitate sau parțial, în funcție de speranța de viață a uneia sau mai multor persoane fizice. Termenul include, de asemenea, un contract care este considerat a fi un contract de rentă viageră în conformitate cu prevederile legale în vigoare din România sau din altă jurisdicție în care contractul a fost emis și în conformitate cu care emitentul este de acord să facă plățile pentru o perioadă de mai mulți ani.

7. Termenul „contract de asigurare cu valoare de răscumpărare” înseamnă un contract de asigurare, altul decât un contract de reasigurare încheiat între două societăți de asigurare, care are o valoare de răscumpărare.

8. Termenul „valoare de răscumpărare” înseamnă valoarea cea mai mare dintre:

- (i) suma pe care deținătorul poliței de asigurare este îndreptățit să o primească în cazul răscumpărării sau rezilierii contractului (calculată fără a scădea eventualele taxe de răscumpărare sau împrumuturi din poliță); și
- (ii) suma pe care deținătorul poliței de asigurare o poate împrumuta în temeiul contractului sau în legătură cu acesta.

Fără a aduce atingere dispozițiilor de mai sus, termenul „valoare de răscumpărare” nu include o sumă de plătit în temeiul unui contract de asigurare:

- a) doar din motivul decesului unei persoane fizice asigurate în temeiul unui contract de asigurare de viață;
- b) drept de indemnizație pentru o daună corporală, o boală sau o altă plată reparatorie pentru o pierdere economică ce survine în momentul producerii evenimentului asigurat;
- c) drept de rambursare a unei prime plătite anterior (mai puțin costul taxelor de asigurare, fie că acestea sunt sau nu efectiv aplicate) în conformitate cu un contract de asigurare (altul decât un contract de asigurare de viață cu componentă de investiții sau un contract de rentă viageră) ca urmare a anulării sau a rezilierii contractului, a diminuării expunerii la risc pe parcursul perioadei în care contractul este efectiv în vigoare ori rezultând din corectarea unei erori de înscriere sau a unei erori similare cu privire la prima stipulată în contract;
- d) drept de dividend în beneficiul deținătorului poliței de asigurare (în afară de dividendele transferate la rezilierea contractului), cu condiția ca respectivele dividende să fie legate

de un contract de asigurare în conformitate cu care singurele indemnizații de plătit sunt cele prevăzute la lit. b); sau

e) drept de restituire a unei prime în avans sau a unui depozit de primă pentru un contract de asigurare a cărui primă trebuie plătită cel puțin o dată pe an, dacă suma reprezentând prima anticipată sau depozitul de primă nu depășește suma primei anuale de plată pentru anul următor în temeiul contractului.

În sensul lit. b), termenul „altă plată” nu include nicio indemnizație de plătit în temeiul unui contract de asigurare cu componentă de investiții. Un „contract de asigurare cu componentă de investiții” înseamnă un contract de asigurare în temeiul căruia indemnizațiile, primele sau perioada de acoperire sunt ajustate astfel încât să reflecte randamentul investiției sau valoarea de piață a activelor asociate cu respectivul contract.

9. Termenul „dividendele unui deținător al poliței de asigurare” se referă la orice dividende sau altă distribuție similară către deținători de polițe de asigurare, incluzând:

- a) o sumă plătită sau creditată, inclusiv ca o creștere a indemnizațiilor, dacă suma de bani nu este determinată în contract și depinde mai degrabă de experiența companiei de asigurări sau de discreția conducerii;
- b) o reducere a primei care, dacă nu s-ar fi realizat reducerea, trebuia să fie plătită;
- c) un fond cu experiență sau un credit bazat doar pe pretențiile de experiență ale contractului sau ale grupului implicat.

Dividendele unui deținător de poliță de asigurare nu pot să depășească primele plătite anterior în considerarea contractului, mai puțin suma costului asigurării și modificărilor cheltuielilor, chiar dacă se aplică sau nu, pe durata existenței contractului, și suma agregată a oricăror dividende plătite sau creditate anterior cu privire la contract.

Dividendele unui deținător de poliță de asigurare nu includ nicio sumă care este de natura dobânzii care este plătită sau creditată unui titular de contract în măsura în care acea sumă depășește valoarea minimă a dobânzii necesar a fi creditată cu privire la valorile contractuale în temeiul legii.

Dividendele unui deținător al poliței de asigurare care îndeplinesc toate condițiile prevăzute la pct. 8 lit. d) sunt excluse din termenul „valoare de răscumpărare”.

10. Microcontractele de asigurare care nu au o valoare de răscumpărare, inclusiv o valoare de răscumpărare egală cu zero, nu vor fi considerate contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare.

Produsele de investiții sub formă de asigurare, precum contractele de asigurare de viață cu plasament privat sunt considerate în general contracte de asigurare cu valoare de răscumpărare.

Termenul „produs de investiții sub formă de asigurare” include un contract de asigurare ale cărui active sunt:

- a) deținute într-un cont administrat de o instituție financiară; și
- b) gestionate în conformitate cu o strategie de investiții personalizată sau sub controlul sau influența deținătorului de poliță, proprietarului sau beneficiarului contractului.

11. Termenul „cont preexistent” înseamnă:

- a) un cont financiar administrat de o instituție financiară raportoare începând cu data de 31 decembrie 2015;

b) orice cont financiar al unui titular de cont, indiferent de data la care a fost deschis respectivul cont financiar, în cazul în care:

- (i) titularul de cont deține, de asemenea, la instituția financiară raportoare sau la o entitate afiliată acesteia din România un cont financiar care este un cont preexistent în conformitate cu lit. a);
- (ii) Instituția financiară raportoare și, după caz, entitatea afiliată acesteia din România tratează atât conturile financiare menționate anterior, precum și orice alte conturi financiare ale titularului de cont care sunt considerate drept conturi preexistente în temeiul lit. b) drept un singur cont financiar în scopul respectării măsurilor de încredere prevăzute la subsecțiunea A din secțiunea VII și în scopul stabilirii soldului sau a valorii oricăruia dintre conturile financiare, atunci când aplică oricare dintre pragurile referitoare la cont;
- (iii) în ceea ce privește un cont financiar care face obiectul măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, instituția financiară raportoare este autorizată să respecte respectivele măsuri referitoare la contul financiar bazându-se pe aceste măsuri efectuate pentru contul preexistent prevăzut la lit. a);
- (iv) deschiderea contului financiar nu implică obligația de a furniza informații despre un client nou, suplimentare sau modificate de către titularul de cont, în afara celor necesare în scopul aplicării art. 62 alin. (1) și art. 291 alin. (4).

12. Termenul „cont nou” înseamnă un cont financiar administrat de o instituție financiară raportoare deschis la data de 1 ianuarie 2016 sau ulterior acestei date, cu excepția cazului în care acesta este considerat drept un cont preexistent în temeiul pct. 11 lit. b).

13. Termenul „cont de persoană fizică preexistent” înseamnă un cont preexistent deținut de una sau mai multe persoane fizice.

14. Termenul „cont de persoană fizică nou” înseamnă un cont nou deținut de una sau mai multe persoane fizice.

15. Termenul „cont de entitate preexistent” înseamnă un cont preexistent deținut de una sau mai multe entități.

16. Termenul „cont cu valoare mai mică” înseamnă un cont de persoană fizică preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care, la data de 31 decembrie 2015, nu depășește echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

17. Termenul „cont cu valoare mare” înseamnă un cont de persoană fizică preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește, la data de 31 decembrie 2015 sau la data de 31 decembrie a oricărui an ulterior, echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

Din momentul în care un cont devine un cont cu valoare mare, aceasta își păstrează acest statut până la data închiderii și prin urmare nu mai poate fi considerat un cont cu valoare mai mică.

18. Termenul „cont de entitate nou” înseamnă un cont nou deținut de una sau mai multe entități.

19. Termenul „cont exclus” înseamnă oricare dintre următoarele conturi:

- a) un cont de pensii;
- b) un cont reglementat în alte scopuri decât pentru pensii, care beneficiază de un tratament fiscal favorabil;
- c) un contract de asigurare de viață pe o anumită perioadă de timp;
- d) un cont de patrimoniu succesoral;
- e) un cont escrow;
- f) un cont de depozit datorat plăților în exces; și
- g) un cont exclus cu risc scăzut de a fi utilizat pentru evaziune fiscală.

Pentru a determina dacă un cont respectă toate cerințele unei anumite categorii de cont exclus, instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe informațiile aflate în posesia sa, inclusiv informațiile colectate în urma aplicării măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, sau care sunt disponibile public, conform cărora poate să stabilească în mod rezonabil că un anumit cont este un cont exclus.

20. În ceea ce privește pct. 19, lit. a) un cont de pensie este un cont exclus dacă îndeplinește cumulativ următoarele cerințe:

- a) contul este reglementat drept cont de pensie cu caracter personal sau face parte dintr-un plan de pensii reglementat pentru furnizarea de beneficii cu titlu de pensii sau de indemnizații, inclusiv indemnizații de invaliditate sau de deces;
- b) contul beneficiază de un tratament fiscal favorabil, respectiv contribuțiile în cont care ar face în mod normal obiectul impozitării sunt deductibile sau excluse din venitul brut al titularului de cont sau impozitate la o cotă redusă ori impozitarea venitului din investiții generat de contul respectiv este amânată sau venitul din investiții este impozitat la o cotă redusă;
- c) este obligatorie raportarea informațiilor cu privire la cont către autoritățile fiscale;
- d) retragerile sunt condiționate de atingerea unei vârste de pensionare determinate, de invaliditate sau deces sau se aplică sancțiuni în cazul retragerilor efectuate înainte de astfel de evenimente determinate; și

e) contribuțiile anuale sunt limitate la echivalentul în lei a 50.000 USD sau mai puțin, fie există o limită maximă de contribuție pe durata vieții, egală cu echivalentul în lei a 1.000.000 USD sau inferioară, aplicându-se, în fiecare caz, normele prevăzute la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a, privind agregarea conturilor și conversia monetară. Un cont financiar care îndeplinește în alt mod cerința prezentei litere nu încetează să îndeplinească această cerință numai din cauza faptului că respectivul cont financiar poate primi active sau fonduri virate din unul sau mai multe conturi financiare care îndeplinesc cerințele prezentului punct sau ale pct. 21 sau din unul sau mai multe fonduri de pensii care îndeplinesc cerințele de la oricare dintre pct. 5—7 de la subsecțiunea B.

21. În ceea ce privește pct. 19, lit. b), contul reglementat în alt scop decât pentru pensii, care beneficiază de un tratament fiscal favorabil, este considerat cont exclus dacă îndeplinește cumulativ următoarele cerințe:

- a) contul este reglementat drept organism de plasament în alte scopuri decât pentru pensie și este tranzacționat în mod

regulat pe o piață reglementată sau contul este reglementat drept instrument pentru economii în alte scopuri decât pentru pensie;

b) contul beneficiază de un tratament fiscal favorabil respectiv contribuțiile în cont care ar face în mod normal obiectul impozitării sunt deductibile sau excluse din venitul brut al titularului de cont sau impozitate la o cotă redusă ori impozitarea venitului din investiții generat de contul respectiv este amânată sau venitul din investiții este impozitat la o cotă redusă;

c) retragerile sunt condiționate de îndeplinirea unor criterii specifice legate de scopul contului de investiții sau de economii (de exemplu, acordarea de beneficii medicale sau pentru educație) sau se aplică sancțiuni în cazul unor retrageri efectuate înainte ca aceste criterii să fie îndeplinite; și

d) contribuțiile anuale sunt limitate la echivalentul în lei a 50.000 USD sau mai puțin, aplicându-se normele prevăzute la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a privind agregarea conturilor și conversia monetară. Un cont financiar care îndeplinește în alt mod această cerință nu încetează să îndeplinească această cerință numai din cauza faptului că respectivul cont financiar poate primi active sau fonduri virate din unul sau mai multe conturi financiare care îndeplinesc cerințele de la pct. 20 sau de la prezentul punct sau din unul sau mai multe fonduri de pensii care îndeplinesc cerințele de la oricare dintre pct. 5—7 de la subsecțiunea B.

22. În ceea ce privește pct. 19, lit. c), un contract de asigurare de viață pe o perioadă care urmează să se încheie înainte ca persoana fizică asigurată să împlinească vârsta de 90 de ani poate fi un cont exclus, cu condiția ca acest contract să îndeplinească cumulativ următoarele cerințe:

a) primele sunt periodice, nu se diminuează în timp, se plătesc cel puțin o dată pe an pe parcursul perioadei în care contractul este în vigoare sau până în momentul în care persoana asigurată împlinește vârsta de 90 de ani, oricare dintre aceste perioade este mai scurtă;

b) nicio persoană nu poate avea acces la valoarea contractului prin retragere, împrumut sau altfel, fără rezilierea contractului;

c) suma, alta decât o indemnizație de deces, care trebuie plătită în cazul anulării sau al rezilierii contractului nu poate depăși totalul primelor plătite pentru contract, minus suma reprezentând taxe aferente mortalității, morbidității și cheltuielilor, fie că au fost sau nu aplicate efectiv, pentru perioadele sau perioadele în care contractul este în vigoare și orice sume plătite înainte de anularea sau rezilierea contractului; și

d) contractul nu este deținut de un cesionar cu titlu oneros.

23. În ceea ce privește pct. 19 lit. d), un cont care este deținut exclusiv de un patrimoniu succesoral poate fi un cont exclus dacă documentația pentru respectivul cont include o copie a testamentului sau a certificatului de deces al persoanei decedate. În acest sens, instituția financiară raportoare trebuie să trateze contul ca având același statut pe care l-a avut anterior decesului titularului de cont până la data la care obține o astfel de copie.

24. În ceea ce privește contul prevăzut la pct. 19 lit. e), acesta poate fi un cont exclus dacă este instituit în legătură cu oricare dintre următoarele elemente:

a) un ordin judecătoresc sau o hotărâre judecătorească;

b) o vânzare, un schimb, închirierea unei proprietăți imobiliare sau personale, cu condiția ca acest cont să îndeplinească următoarele cerințe:

(i) contul este finanțat exclusiv cu o plată în avans, o sumă reprezentând o plată anticipată care constituie un acout, o sumă corespunzătoare pentru a asigura o obligație direct legată de tranzacție sau o plată similară, ori este finanțat cu un activ financiar care este depus în cont în legătură cu vânzarea, cedarea sau închirierea proprietății;

(ii) contul este instituit și utilizat exclusiv pentru a garanta obligația cumpărătorului de a plăti prețul de achiziție a proprietății, obligația vânzătorului de a plăti orice datorie neprevăzută ori a locatorului sau a locatarului de a plăti orice despăgubiri legate de proprietatea închiriată, după cum s-a convenit în contractul de închiriere;

(iii) activele contului, inclusiv veniturile câștigate din aceste active vor fi plătite sau altfel distribuite în beneficiul vânzătorului, cumpărătorului, locatorului sau locatarului, inclusiv în scopul îndeplinirii unei obligații a persoanei respective, atunci când bunul este vândut, cedat sau predat sau când contractul de închiriere este reziliat;

(iv) contul nu este un cont în marjă sau un cont similar instituit în legătură cu vânzarea sau tranzacționarea unui activ financiar; și

(v) contul nu este asociat unui cont prevăzut la pct. 19 lit. f);

c) obligația unei instituții financiare care achită ratele unui împrumut garantat cu bunuri imobiliare de a rezerva o parte din plată exclusiv în scopul facilitării plății impozitelor sau a asigurării referitoare la respectivul bun imobiliar la un moment ulterior;

d) obligația unei instituții financiare de a facilita plata impozitelor la un moment ulterior.

25. În ceea ce privește pct. 19, lit. f), un cont de depozit datorat plăților în exces poate fi un cont exclus dacă îndeplinește următoarele cerințe:

a) contul există numai din motivul că un client face o plată care depășește soldul debitor cu privire la un card de credit sau la altă facilitare de credit reînnoibilă și plata excedentară nu este restituită imediat clientului; și

b) de la data de 1 ianuarie 2016 sau anterior acestei date, instituția financiară pune în aplicare politici și proceduri, fie pentru a împiedica un client de la a face o plată excedentară care depășește echivalentul în lei a 50.000 USD, fie pentru a asigura faptul că orice plată excedentară efectuată de un client și care depășește cuantumul respectiv este restituită clientului în termen de 60 de zile, aplicând, în fiecare caz, normele prevăzute la subsecțiunea C de la secțiunea a VII-a, privind conversia monetară. În acest sens, o plată excedentară a unui client nu se referă la solduri creditoare aferente unor debite contestate, dar include soldurile creditoare rezultate din restituiri de mărfuri.

În acest scop, instituția financiară raportoare care se constituie după 1 ianuarie 2016 trebuie să se conformeze cu cerința prevăzută la prezenta literă în termen de șase luni după data la care acea instituție financiară raportoare a fost constituită.

26. În ceea ce privește pct. 19, lit. g), un cont care prezintă un risc scăzut de a fi utilizat pentru evaziune fiscală poate fi considerat un cont exclus dacă are caracteristici în mod substanțial similare cu oricare dintre conturile prevăzute la punctele 19—25 de mai sus, cu condiția ca statutul respectivului cont drept cont exclus să nu aducă atingere aplicării prevederilor art. 62 alin. (1) și art. 291 alin. (4).

D. Cont care face obiectul raportării

1. Termenul „cont care face obiectul raportării” înseamnă un cont financiar care este administrat de o instituție financiară raportoare din România și este deținut de una sau mai multe persoane care fac obiectul raportării sau de o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care exercită controlul care sunt persoane care fac obiectul raportării, cu condiția ca aceasta să fi fost identificată ca atare în temeiul procedurilor de diligență fiscală prevăzute la secțiunile II—VII.

2. Termenul „persoană care face obiectul raportării” înseamnă o persoană care este rezidentă într-o jurisdicție care face obiectul raportării, dar care nu este:

- a) o companie al cărei capital este tranzacționat în mod regulat pe una sau mai multe piețe reglementate;
- b) orice companie care este o entitate afiliată unei companii prevăzute la lit. a);
- c) o entitate guvernamentală;
- d) o organizație internațională;
- e) o bancă centrală; sau
- f) o instituție financiară.

3. Termenul „persoană dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării” înseamnă o persoană fizică sau o entitate care are rezidența în orice altă jurisdicție, în temeiul legislației fiscale a respectivei jurisdicții, sau patrimoniul succesoral al unei persoane decedate care era rezidentă a oricărei alte jurisdicții. În acest sens, o entitate precum o societate civilă, o societate cu răspundere limitată sau o construcție juridică similară care nu are rezidență fiscală este considerată ca fiind rezidentă în jurisdicția în care se află sediul conducerii efective.

4. Termenul „jurisdicție care face obiectul raportării” înseamnă:

- a) orice alt stat membru al Uniunii Europene;
- b) orice altă jurisdicție, alta decât statele membre ale Uniunii Europene, astfel cum este definită la secțiunea 1 paragraful 1 lit. a) din Acordul multilateral al autorităților competente pentru schimb automat de informații privind conturi financiare, semnat la Berlin la 29 octombrie 2014, ratificat prin Legea nr. 70/2016, cu care România sau Uniunea Europeană, după caz, are un acord în vigoare în temeiul căruia există obligația respectivei jurisdicții de a furniza informațiile prevăzute la secțiunea 2 pct. 2 din acordul ratificat prin Legea nr. 70/2016.

5. Termenul „jurisdicție participantă” cu privire la România înseamnă:

- a) orice alt stat membru al Uniunii Europene;

b) orice altă jurisdicție:

- (i) cu care România are un acord în vigoare în temeiul căruia respectiva jurisdicție va furniza informațiile prevăzute la secțiunea I; și
- (ii) care este identificată pe o listă publicată de România și notificată Comisiei Europene;

c) orice altă jurisdicție:

- (i) cu care Uniunea are un acord în vigoare în temeiul căruia respectiva jurisdicție va furniza informațiile prevăzute la secțiunea I; și
- (ii) care este identificată pe o listă publicată de Comisia Europeană.

6. Termenul „persoane care exercită controlul” înseamnă persoanele fizice care exercită controlul asupra unei entități.

Termenul „persoane care exercită controlul” este echivalent cu termenul „beneficiar real”, așa cum este definit la art. 4 din Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare.

În mod corespunzător, instituțiile financiare raportoare trebuie să se bazeze pe informațiile colectate și păstrate în baza măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, în scopul determinării persoanelor care exercită controlul unui titular de cont al unui cont de entitate nou, precum și al unui cont de entitate preexistent.

Pentru stabilirea sursei fondurilor din contul/conturile deținut(e) de fiducie, în cazul în care un constitutor/constitutorii unei fiducii este/sunt o entitate, instituțiile financiare raportoare trebuie să identifice și persoanele care exercită controlul constitutorului/constitutorilor și să le raporteze drept persoane care exercită controlul fiduciei. Pentru beneficiarul/beneficiarii fiducii care sunt desemnați în funcție de caracteristici sau clasă, instituțiile financiare raportoare ar trebui să obțină suficiente informații despre beneficiar/beneficiarii pentru ca instituția financiară raportoare să poată să stabilească identitatea beneficiarului/beneficiarii la momentul plății sau când beneficiarul/beneficiarii intenționează să-și exercite drepturile dobândite. Această ocazie reprezintă o modificare a circumstanțelor și declanșează procedurile specifice. Instituțiile financiare raportoare pot asimila beneficiarul/beneficiarii unei fiducii considerat/considerați drept persoană/persoane care exercită controlul unei fiducii cu beneficiarul/beneficiarii unei fiducii considerat/considerați persoană/persoane care face/fac obiectul raportării a/ale unei fiducii care este o instituție financiară.

7. Termenul „ENF” înseamnă orice entitate care nu este o instituție financiară.

8. Termenul „ENF pasivă” înseamnă orice:

- a) ENF care nu este o ENF activă; sau
- b) o entitate de investiții prevăzută la lit. b), pct. 17 din subsecțiunea A de mai sus, care nu este o instituție financiară dintr-o jurisdicție participantă.

9. Termenul „ENF activă” înseamnă orice ENF care îndeplinește oricare dintre următoarele criterii:

- a) mai puțin de 50% din venitul brut al ENF pentru anul calendaristic precedent este venit pasiv și mai puțin de 50% din activele deținute de ENF în cursul anului calendaristic precedent sunt active care produc sau sunt deținute pentru a produce venit pasiv;

b) acțiunile ENF sunt tranzacționate în mod regulat pe o piață reglementată sau ENF este o entitate afiliată unei entități ale cărei acțiuni sunt tranzacționate în mod regulat pe o piață reglementată;

c) ENF este o entitate guvernamentală, o organizație internațională, o bancă centrală sau o entitate deținută, în totalitate, de una sau mai multe dintre aceste entități;

d) toate activitățile ENF constau, în esență, în deținerea (în totalitate sau parțial) acțiunilor subscrise emise de una sau mai multe filiale ale căror tranzacții sau activități sunt diferite de activitățile unei instituții financiare sau în finanțarea și prestarea de servicii respectivelor filiale. Cu toate acestea, o entitate nu are statutul de entitate activă dacă funcționează (sau se prezintă) drept un fond de investiții, cum ar fi un fond de investiții în societăți necotate, un fond cu capital de risc, un fond de achiziție prin îndatorarea companiei sau orice alt organism de plasament al cărui scop este de a achiziționa sau de a finanța companii și de a deține capital în cadrul respectivelor companii, reprezentând active de capital în scopul unor investiții;

e) ENF nu desfășoară încă activități comerciale și nu a mai desfășurat niciodată, dar investește capital în active cu intenția de a desfășura o activitate comercială, alta decât cea a unei instituții financiare, cu condiția ca ENF să nu se califice pentru această excepție ulterior datei la care se împlinesc 24 de luni de la data inițială a constituirii ENF;

f) ENF nu a fost o instituție financiară în ultimii 5 ani și este în proces de lichidare a activelor sale sau de restructurare, cu intenția de a continua sau de a relua operațiunile în alte activități decât cele ale unei instituții financiare;

g) activitățile ENF constau în principal în finanțare și operațiuni de acoperire a riscurilor cu sau pentru entități afiliate care nu sunt instituții financiare, iar ENF nu prestează servicii de finanțare sau de acoperire a riscurilor niciunei alte entități care nu este o entitate asimilată, cu condiția ca grupul din care fac parte respectivele entități afiliate să desfășoare în principal o activitate diferită de activitățile unei instituții financiare; sau

h) ENF îndeplinește toate condițiile următoare:

- (i) este constituită și își desfășoară activitatea în România sau în altă jurisdicție de rezidență exclusiv în scopuri religioase, caritabile, științifice, artistice, culturale, sportive sau educaționale; sau este constituită și își desfășoară activitatea în România sau în altă jurisdicție de rezidență și este o organizație profesională, o asociație de afaceri, o cameră de comerț, o organizație a muncii, o organizație din sectorul agriculturii sau al horticulturii, o asociație civică sau o organizație care funcționează exclusiv pentru promovarea bunăstării sociale;
- (ii) este scutită de impozitul pe venit în România sau în altă jurisdicție de rezidență;
- (iii) nu are acționari sau membri care au drepturi de proprietate sau beneficii legate de activele sau veniturile sale;
- (iv) legislația națională aplicabilă ENF sau a altei jurisdicții de rezidență a ENF ori documentele de constituire a ENF nu permit ca vreun venit ori vreun activ al ENF să fie distribuit sau utilizat în beneficiul unei persoane private sau al unei entități noncaritabile în alt mod decât în scopul desfășurării de activități caritabile ale ENF sau drept plată a unor compensații rezonabile pentru servicii prestate ori drept plată reprezentând

valoarea justă de piață a proprietății pe care ENF a cumpărat-o; și

- (v) legislația națională aplicabilă ENF sau a altei jurisdicții de rezidență a ENF ori documentele de constituire a ENF impun ca, în momentul lichidării sau dizolvării ENF, toate activele sale să fie distribuite către o entitate guvernamentală sau altă organizație nonprofit sau să revină Guvernului României sau al altei jurisdicții de rezidență a ENF sau oricărei subdiviziuni politice a acestora.

10. „Venitul pasiv” include, în general, partea din venitul brut care constă în:

- a) dividende;
- b) dobânzi și alte venituri echivalente din punct de vedere economic dobânzilor;
- c) chirii și redevențe, altele decât chiriile și redevențele derivate în urma desfășurării active a unei afaceri gestionate, cel puțin parțial, de angajații unei ENF;
- d) anuități;
- e) câștigurile din vânzarea sau tranzacționarea de active financiare care generează venitul pasiv prevăzut mai sus;
- f) câștigurile din tranzacții (inclusiv contracte futures, contracte forward, contracte options și tranzacții similare) de orice active financiare;
- g) câștigurile din diferențele de curs valutar;
- h) venit net din operațiuni swap; sau
- i) sumele primite în baza contractelor de asigurare cu valoare de răscumpărare.

Fără a aduce atingere celor de mai sus, venitul pasiv nu include, în cazul unei ENF care acționează în mod regulat ca intermediar în piața activelor financiare, niciun venit din orice tranzacție desfășurată în cursul obișnuit al afacerii unui astfel de intermediar.

E. Diverse

1. Termenul „titular de cont” înseamnă persoana inclusă pe o listă sau identificată drept titularul unui cont financiar de către instituția financiară care menține contul. O persoană, alta decât o instituție financiară, care deține un cont financiar în beneficiul sau în numele altei persoane, în calitate de agent, custode, mandatar, semnatar, consilier de investiții sau intermediar, nu este considerată drept deținătoare a contului în sensul art. 62 alin. (1) și art. 291 alin. (4), ci cealaltă persoană este considerată drept titulară a contului. În acest sens, instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe informațiile din posesia sa, inclusiv informațiile colectate în conformitate cu măsurile de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, pe baza cărora poate să stabilească în mod rezonabil dacă o persoană acționează în beneficiul sau în numele unei alte persoane.

În cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, titularul de cont este orice persoană care are dreptul să acceseze valoarea de răscumpărare sau să modifice beneficiarul contractului. În cazul în care nicio persoană nu poate să aibă acces la valoarea de răscumpărare sau să modifice beneficiarul, titularul de cont este orice persoană desemnată în calitate de proprietar în contract și orice persoană cu un drept la plată în conformitate cu termenii contractuali. La scadența unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau a unui contract de rentă viageră, fiecare persoană care are dreptul să primească o plată în conformitate cu contractul este considerată ca fiind un titular de cont.

2. În cazul unui cont deținut în comun, fiecare titular este considerat un titular de cont în scopul de a stabili dacă contul este un cont care face obiectul raportării. Astfel, un cont este un cont care face obiectul raportării dacă oricare dintre titularii de cont este o persoană care face obiectul raportării sau este o ENF pasivă cu una sau mai multe persoane care controlează și care fac obiectul raportării.

3. În cazul în care există mai multe persoane care dețin în comun un cont, fiecare persoană care face obiectul raportării este considerată drept titular de cont și îi este atribuit întregul sold al contului deținut în comun, inclusiv în scopul de a aplica regulile de agregare prevăzute la pct. 1 și pct. 2, subsecțiunea C din secțiunea VII.

4. Termenul „entitate” înseamnă o persoană juridică sau o construcție juridică, de exemplu, o fiducie/un trust, o asociere în participațiune sau o altă asociere fără personalitate juridică.

5. O entitate este o „entitate afiliată” în următoarele situații:

a) dacă oricare dintre cele două entități deține controlul asupra celeilalte;

b) cele două entități se află sub control comun; sau

c) cele două entități sunt entități de investiții astfel cum sunt definite la lit. b), pct. 17 din subsecțiunea A din prezenta secțiune și se află sub o conducere comună, iar respectiva conducere este cea care asigură respectarea procedurilor de diligență fiscală care revine unor astfel de entități de investiții. În acest sens, noțiunea de control include deținerea directă sau indirectă a peste 50% din voturi și din valoarea unei entități.

Dacă o entitate este o entitate afiliată a unei alte entități este relevant pentru regulile de agregare a soldului contului prevăzute la subsecțiunea C din secțiunea VII, domeniul de aplicare al termenului „Persoană care face obiectul raportării” descris la lit. b), pct. 2 din subsecțiunea D și criteriul descris la lit. b), pct. 9 din subsecțiunea D.

6. Termenul „număr/numerele de identificare fiscală” înseamnă un număr de identificare fiscală sau echivalentul său funcțional dacă nu există un număr/numere de identificare fiscală. Un număr de identificare fiscală este o combinație unică de litere sau de numere, atribuite de o jurisdicție unei persoane fizice sau unei persoane juridice și folosite pentru a identifica persoana fizică sau juridică în scopul aplicării legilor fiscale ale respectivei jurisdicții.

7. Termenul „documente justificative” include oricare dintre următoarele:

a) un certificat de rezidență emis de o autoritate publică a unei jurisdicții în care beneficiarul plății afirmă că este rezident. Astfel de certificate de rezidență pot fi:

(i) un certificat de rezidență fiscală;

(ii) informațiile despre rezidență publicate de o autoritate publică a unei jurisdicții, spre exemplu o listă publicată de o administrație fiscală care să conțină numele și rezidențele contribuabililor;

(iii) informațiile despre rezidență dintr-un registru public ținut sau autorizat de o autoritate publică a unei jurisdicții, precum un registru public ținut de o administrație fiscală;

b) în ceea ce privește o persoană fizică, orice identificare valabilă eliberată de o autoritate publică care include numele persoanei și este utilizată, de regulă, în scopuri de identificare;

c) cu privire la o entitate, orice document oficial eliberat de o autoritate publică a unei jurisdicții (de exemplu, un guvern sau o agenție a acestuia sau o comună), care include numele entității și fie adresa sediului său principal în jurisdicția în care

aceasta afirmă că este rezidentă, fie în jurisdicția în care entitatea a fost înregistrată sau constituită. Adresa unei instituții financiare la care entitatea are deschis un cont, căsuța poștală sau adresa folosită doar pentru corespondență nu este considerată a fi adresa sediului principal al entității, cu excepția cazului în care această adresă este singura adresă utilizată de entitate și apare ca adresa înregistrată a entității în documentele de înființare sau constituire ale entității. Mai mult, o adresă care este furnizată în conformitate cu instrucțiunea „post-restaurant” cu privire la acea adresă nu este adresa sediului principal al entității;

d) orice situație financiară auditată, raport de credit efectuat de un terț, acte de procedură în legătură cu procedurile de insolvență sau raport al unei autorități de reglementare a pieței.

8. Cu privire la un cont de entitate preexistent, instituția financiară raportoare poate utiliza drept documente justificative orice clasificare care figurează în registrele acesteia cu privire la titularul de cont care a fost determinată pe baza unui sistem de codificare standardizat industrial și înregistrată de instituția financiară raportoare conform practicilor sale comerciale obișnuite în scopul aplicării măsurilor de cunoaștere a clientelei specifice legislației pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului sau în alte scopuri de reglementare, altele decât fiscale, și care a fost pusă în aplicare de instituția financiară raportoare înainte de data utilizată pentru a clasifica contul financiar drept un cont preexistent, cu condiția ca instituția financiară raportoare să nu cunoască sau să nu aibă motive să cunoască că o astfel de clasificare este incorectă sau nu mai este de încredere. Termenul de „sistem de codificare industrial standardizat” se referă la un sistem de codificare folosit pentru a clasifica construcțiile juridice în funcție de tipul acestora în alte scopuri decât cele fiscale. Exemple ale unui sistem de codificare standardizat industrial includ Clasificarea internațională industrială standard (ISIC) din SUA, Clasificarea statistică a activităților economice din Comunitatea Europeană (NACE/CAEN) și Sistemul de clasificare industrial nord american (NAICS).

9. Condiții de valabilitate ale documentelor justificative. Documentele justificative care conțin o dată de expirare a valabilității pot să fie considerate valabile până în ultima zi a perioadei de valabilitate sau în ultima zi al celui de-al cincilea an calendaristic după anul în care documentele justificative au fost furnizate instituției financiare raportoare. Cu toate acestea, următoarele documente justificative sunt considerate a rămâne valabile pe o durată nedeterminată:

a) documentele justificative furnizate de o autoritate publică (de exemplu, pașapoartele);

b) documentele justificative care nu sunt în general reînnoite sau modificate (cum ar fi certificatul de înregistrare); sau

c) documentele justificative furnizate de o instituție financiară nonraportoare sau de o persoană dintr-o jurisdicție care face obiectul raportării și care nu este o persoană care face obiectul raportării.

Toate celelalte documente justificative sunt valabile până în ultima zi din cel de-al cincilea an calendaristic după anul în care documentele justificative sunt furnizate instituției financiare raportoare.

10. Prin excepție de la pct. 9, o instituție financiară raportoare poate să nu se bazeze pe documentele justificative, conform subsecțiunii A a secțiunii VII, dacă cunoaște sau are motive să cunoască faptul că documentele justificative sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere.

Instituția financiară raportoare este obligată să instituie proceduri prin care să se asigure că orice modificare a dosarelor principale ale clienților care reprezintă o modificare a circumstanțelor să fie identificată.

11. Instituția financiară raportoare trebuie să notifice orice persoană care furnizează documente, asupra obligației de a o notifica în cazul intervenirii unei modificări a circumstanțelor.

12. Instituția financiară raportoare poate să rețină o copie certificată sau o copie simplă, inclusiv un microfișier, un document electronic scanat sau disponibil prin alte mijloace de stocare electronică, de pe documentele justificative sau cel puțin o consemnare a documentelor examinate, data examinării acestora și numărul de identificare a documentelor, dacă este cazul, (spre exemplu, un număr de pașaport). Orice document care este stocat electronic trebuie să fie disponibil la cerere și pe suport hârtie.

13. O instituție financiară raportoare poate să accepte o copie a documentelor justificative în format electronic dacă sistemul electronic asigură că informațiile primite sunt aceleași cu informațiile trimise și păstrează evidența tuturor sesiunilor de acces al utilizatorului care au ca rezultat trimiterea, reînnoirea sau modificarea documentelor justificative. În plus, design-ul și operarea sistemului electronic, inclusiv procedurile de acces, trebuie să asigure că persoana care accesează sistemul și furnizează documentele justificative este persoana titulară a acestor documente.

14. Instituția financiară raportoare la care un client deschide un cont trebuie să obțină documentele justificative pentru fiecare cont în parte. Cu toate acestea, o instituție financiară raportoare poate să se bazeze pe documentele justificative furnizate de client pentru un alt cont dacă ambele conturi sunt considerate un singur cont în scopul respectării măsurilor de încredere prevăzute la subsecțiunea A, secțiunea VII.

15. Documentele colectate de alte persoane

Instituția financiară raportoare poate să se bazeze pe documentele colectate de un agent (inclusiv un consilier de fonduri pentru fonduri mutuale, fonduri speculative sau un grup

privat de investiții) al acesteia. Agentul poate să rețină documentele ca parte dintr-un sistem de informații pentru o singură instituție financiară raportoare sau pentru mai multe instituții financiare raportoare cu condiția ca pe baza sistemului respectiv orice instituție financiară raportoare în numele căreia agentul reține documentele să acceseze cu ușurință datele privind natura documentelor, informațiile conținute în respectivele documente (inclusiv o copie a documentelor) și valabilitatea acestora și trebuie să permită instituției financiare raportoare să transmită datele, fie direct într-un sistem electronic sau prin furnizarea acestor date agentului, referitoare la orice fapte pe care le află și care ar putea să afecteze credibilitatea documentelor. Instituția financiară raportoare trebuie să stabilească cum și când au fost transmise datele referitoare la orice fapte pe care le află și care pot afecta credibilitatea documentelor și trebuie să stabilească faptul că orice date pe care le-a transmis au fost procesate și au fost aplicate măsurile de încredere. Agentul trebuie să dispună de un sistem care să asigure că orice informații pe care le primește referitoare la fapte care afectează credibilitatea documentelor sau statutul atribuit clientului sunt furnizate către toate instituțiile financiare raportoare pentru care agentul reține documentele.

Instituția financiară raportoare care obține un cont de la un predecesor sau cesionar în cazul unei fuziuni sau absorbției de conturi cu titlu oneros poate în general să se bazeze pe documentele valabile sau copii de pe aceste documente valabile obținute de predecesor sau cesionar. În plus, instituția financiară raportoare care obține un cont printr-o fuziune sau absorbție de conturi cu titlu oneros de la o altă instituție financiară raportoare care a finalizat toate procedurile de diligență fiscală prevăzute de secțiunile II—VII cu privire la conturile cesionate poate în general să se bazeze pe documentația de stabilire a statutului titularului de cont aparținând predecesorului sau cesionarului până la momentul în care cunoaște sau are motive să cunoască că statutul respectiv este incorect sau a intervenit o modificare a circumstanțelor.

ANEXA Nr. 2

(Anexa nr. 2 la Legea nr. 207/2015)

PROCEDURI SUPPLEMENTARE

de raportare și de diligență fiscală pentru schimbul de informații referitoare la conturile financiare

1. Modificarea circumstanțelor

O „modificare a circumstanțelor” include orice modificare care are drept rezultat adăugarea de informații relevante privind statutul unei persoane sau intră, în alt mod, în contradicție cu statutul persoanei respective. În plus, o modificare a circumstanțelor include orice modificare sau completare a informațiilor privind contul titularului de cont (inclusiv adăugarea sau substituirea unui titular de cont ori altă modificare referitoare la acesta) sau orice modificare sau completare a informațiilor privind orice cont asociat cu un astfel de cont (aplicând normele privind agregarea conturilor prevăzute la pct. 1 și 2, subsecțiunea C, secțiunea VII din anexa nr. 1) dacă o astfel de modificare sau completare a informațiilor afectează statutul titularului de cont.

În cazul în care instituția financiară raportoare se bazează pe adresă de rezidență, stabilită în conformitate cu pct. 2—11, subsecțiunea B, secțiunea a III-a din anexa nr. 1, și intervine o

modificare a circumstanțelor în urma căreia instituția financiară raportoare cunoaște sau are motive să cunoască faptul că documentele justificative inițiale sau alte documente asociate unui cont sunt incorecte sau nu mai sunt de încredere, instituția financiară raportoare are obligația ca până cel târziu în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare adecvate ori în 90 de zile calendaristice de la notificarea sau descoperirea unei astfel de modificări a circumstanțelor, oricare dintre acestea este mai recentă, să obțină o declarație pe propria răspundere și noi documente justificative din partea titularului de cont pentru a-i stabili rezidența fiscală. În cazul în care instituția financiară raportoare nu a putut să obțină o declarație pe propria răspundere din partea titularului de cont și nici alte documente justificative în termenul menționat anterior, instituția financiară raportoare trebuie să aplice procedura de căutare în evidențele electronice prevăzută la pct. 12—15 subsecțiunea B, secțiunea a III-a din anexa nr. 1.

2. Declarația pe propria răspundere pentru conturile de entitate noi

În ceea ce privește conturile de entitate noi, pentru a stabili dacă o persoană care exercită controlul asupra unei ENF pasive este o persoană care face obiectul raportării, instituția financiară raportoare se poate baza numai pe o declarație pe propria răspundere, fie din partea titularului de cont, fie din partea persoanei care exercită controlul.

3. Rezidența unei instituții financiare

Instituție financiară este „rezidentă” în România în cazul în care aceasta se află sub jurisdicția României (și anume, România poate impune raportarea de către instituția financiară). În general, în cazul în care o instituție financiară are rezidența fiscală într-o jurisdicție care face obiectul raportării, aceasta se află sub autoritatea unei jurisdicții care face obiectul raportării și, prin urmare, este o instituție financiară a respectivei jurisdicții. În cazul unei fiducii care este o instituție financiară (indiferent dacă aceasta este rezident fiscal într-o jurisdicție care face obiectul raportării), fiducia este considerată a se afla sub autoritatea unei jurisdicții care face obiectul raportării dacă unul sau mai mulți fiduciarți sunt rezidenți în respectivele jurisdicții, cu excepția cazului în care fiducia raportează altei jurisdicții care face obiectul raportării toate informațiile care trebuie raportate în temeiul cap. I al titlului X cu privire la conturile care fac obiectul raportării administrate de fiducia, în virtutea faptului că fiducia are rezidența fiscală în acea jurisdicție care face obiectul raportării. Cu toate acestea, în cazul în care o instituție financiară (care nu este o fiducia) nu are rezidență fiscală (de exemplu, pentru că este considerată transparentă din punct de vedere fiscal sau pentru că se află într-o jurisdicție în care nu există impozit pe venit), se consideră că aceasta se află sub autoritatea unei jurisdicții care face obiectul raportării și că este, prin urmare, o instituție financiară a respectivei jurisdicții, în cazul în care:

- a) este constituită în temeiul legislației respectivei jurisdicții;
- b) are sediul conducerii efective (inclusiv sediul administrativ efectiv) în respectiva jurisdicție; sau
- c) face obiectul supravegherii financiare în respectiva jurisdicție.

În cazul în care instituția financiară (care nu este o fiducia) este rezidentă în două sau mai multe jurisdicții care fac obiectul raportării, respectiva instituție financiară face obiectul cerințelor de raportare și de diligență fiscală ale respectivei jurisdicții în care aceasta își menține contul/conturile financiare(e).

4. Cont administrat

În general, se poate considera că un cont este administrat de către o instituție financiară în următoarele situații:

- a) în cazul unui cont de custodie, de instituția financiară care deține custodia activelor din contul respectiv (inclusiv o instituție

financiară care deține active în regim „street name” pentru un titular de cont în respectiva instituție);

- b) în cazul unui cont de depozit, de instituția financiară care este obligată să facă plăți cu privire la contul respectiv (cu excepția unui reprezentant al unei instituții financiare, indiferent dacă acest reprezentant este sau nu o instituție financiară);

c) în cazul oricărui titlu de capital sau de creanță asupra unei instituții financiare care constituie un cont financiar, de către respectiva instituție financiară;

d) în cazul unui contract de asigurare cu valoare de răscumpărare sau al unui contract de rentă viageră, de instituția financiară care este obligată să facă plăți cu privire la respectivul contract.

5. Fiducii care sunt ENF pasive

O entitate precum o societate civilă, o societate cu răspundere limitată sau o construcție juridică similară care nu are rezidență fiscală, în conformitate cu pct. 3, subsecțiunea D, secțiunea a VIII-a din anexa nr. 1, este considerată ca fiind rezidentă în jurisdicția în care se află sediul conducerii efective. În acest sens, o persoană juridică sau o construcție juridică este considerată a fi „similară” cu o societate civilă și cu o societate cu răspundere limitată în cazul în care aceasta nu este tratată ca o persoană impozabilă în România în temeiul legislației fiscale române. Cu toate acestea, în scopul de a evita raportarea dublă (ținând cont de sfera amplă a termenului „Persoane care exercită controlul” în cazul fiducii), o fiducia care este o ENF pasivă nu poate fi considerată o construcție juridică similară.

6. Adresa sediului principal al entității

Una dintre cerințele prevăzute la pct. 7, lit. c), subsecțiunea E, secțiunea a VIII-a din anexa nr. 1 este că, în ceea ce privește o entitate, documentația oficială include fie adresa sediului principal al entității în jurisdicția care face obiectul raportării sau în altă jurisdicție în care aceasta afirmă că este rezidentă, fie din jurisdicția care face obiectul raportării sau din altă jurisdicție în care entitatea a fost înregistrată sau constituită. Adresa sediului principal al entității este, în general, locul în care se află sediul conducerii efective. Adresa unei instituții financiare la care entitatea administrează un cont, o casuță poștală sau o adresă utilizate exclusiv pentru corespondență nu este adresa sediului principal al entității, cu excepția cazului în care respectiva adresă este singura adresă utilizată de către entitate și figurează ca adresă de înregistrare a entității în documentele de constituire. Mai mult decât atât, o adresă furnizată purtând mențiunea „post-restant” nu este adresa sediului principal al entității.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.

Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

